

SEJM
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
VI kadencja
Prezydent
Rzeczypospolitej Polskiej

Druk nr 30

Warszawa, 13 listopada 2007 r.

Pan
Bronisław Komorowski
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Na podstawie art. 118 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. przedstawiam Sejmowi Rzeczypospolitej Polskiej projekt ustawy

**- o zmianie ustawy o nadzorze nad
rynkiem finansowym oraz niektórych
innych ustaw.**

Jednocześnie uprzejmie informuję, że do reprezentowania mojego stanowiska w toku prac nad projektem ustawy upoważniam Pana Roberta Drabę Zastępcę Szefa Kancelarii Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej.

(-) Lech Kaczyński

U S T A W A

z dnia

o zmianie ustawy o nadzorze nad rynkiem finansowym oraz niektórych innych ustaw¹⁾

Art. 1.

W ustawie z dnia 21 lipca 2006 r. o nadzorze nad rynkiem finansowym (Dz. U. Nr 157, poz. 1119 oraz z 2007 r. Nr 42, poz. 272 i Nr 49, poz. 328) wprowadza się następujące zmiany:

1) art. 5 otrzymuje brzmienie:

„Art. 5.1. W skład Komisji wchodzi Przewodniczący, trzech Zastępców Przewodniczącego i czterech członków.

2. Członkami Komisji są:

- 1) Prezes Narodowego Banku Polskiego albo wyznaczony przez niego Wiceprezes Narodowego Banku Polskiego;
- 2) minister właściwy do spraw instytucji finansowych albo jego przedstawiciel;
- 3) minister właściwy do spraw zabezpieczenia społecznego albo jego przedstawiciel;
- 4) przedstawiciel Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej.”;

2) art. 9 otrzymuje brzmienie:

„Art. 9.1. Zastępców Przewodniczącego powołuje i odwołuje Prezes Rady Ministrów:

- 1) jednego – na wniosek Przewodniczącego Komisji;
- 2) jednego – na wniosek ministra właściwego do spraw instytucji finansowych po zasięgnięciu opinii Przewodniczącego Komisji;

3) jednego – na wniosek Prezesa Narodowego Banku Polskiego po zasięgnięciu opinii Przewodniczącego Komisji.

2. Zastępcą Przewodniczącego może być osoba, która spełnia wymogi określone w art. 7 ust. 1.”;

3) w art. 17 dodaje się ust. 5 w brzmieniu:

„5. Przewodniczący Komisji, w wykonaniu porozumienia, o którym mowa w art. 131 ust. 8 ustawy – Prawo bankowe, może przekazywać Komitetowi Stabilności Finansowej informacje uzyskane przez Komisję, w tym także informacje chronione na podstawie odrębnych ustaw.”;

4) w art. 33 pkt 10 otrzymuje brzmienie:

„10) użyte w art. 4 w ust. 1 w pkt 8 w lit. b i w pkt 15 w lit. b, w art. 4a, w art. 6a w ust. 1 w pkt 1 w lit. k i w ust. 3, w art. 6c w ust. 1 w pkt 1 i 2 oraz w ust. 2-6, w art. 6d w ust. 1, w ust. 4 we wprowadzeniu do wyliczenia i w pkt 2, w art. 9f, w art. 14 w ust. 1, w art. 17 w ust. 3, w art. 19, w art. 22 w ust. 3, w art. 22a w ust. 2, w art. 22b w ust. 1-5, w art. 22c w ust. 2, w art. 25 w ust. 1, 2, 4 i 6-9, w art. 26a w ust. 1 i 4-6, w art. 28 w ust. 1, w art. 30 w ust. 1a i w ust. 4, w art. 30a, w art. 31 w ust. 1 we wprowadzeniu do wyliczenia, w ust. 2 w pkt 3 i w ust. 4, w art. 32 w ust. 5, w art. 33 w ust. 1 we wprowadzeniu do wyliczenia i w ust. 2, w art. 34 w ust. 1 i 2, w art. 35, w art. 36 w ust. 1, w art. 37, w art. 39 w ust. 1, w art. 40 w ust. 1, 4 i 8, w art. 40a w ust. 2, w art. 42 w ust. 1, w art. 44 we wprowadzeniu do wyliczenia, w art. 48c w ust. 1, 3 i 4, w art. 48d w ust. 1 we wprowadzeniu do wyliczenia i w ust. 2, w art. 48e-48g, w art. 48h w ust. 1 w pkt 6, w ust. 2, 2a i 3-5, w art. 48l, w art. 48ł, w art. 53 w ust. 4, w art. 71 w ust. 3-6 i 8, w art. 79b w ust. 1, w art. 92b w ust. 3, w art. 110 w pkt 3, w art. 111a w ust. 4, w art. 122 w ust. 3, w art. 124 w ust. 1 i 2, w art. 124a, w art. 124c w ust. 2, w art. 127 w ust. 2 w pkt 2 w lit. d oraz w pkt 3 w lit. f, w ust. 3 w pkt 2 we wprowadzeniu do wyliczenia i w pkt 2 w lit. a, b i d, w pkt 3 i 4 oraz w ust. 4-7, w art. 128 w ust. 1 w pkt 2 i w ust. 3-10, w art. 128a-128c, w art. 128d w ust. 1-4 oraz w ust. 6-10, w art. 129 w ust. 3, w art. 131 w ust. 1-3, w art. 132, w art. 133 w ust. 2 w pkt 6, w art. 134 w ust. 2, w art. 135 w ust. 1 i 3, w art. 136 w ust. 1 we wprowadzeniu do wyliczenia, w art. 137 we wprowadzeniu do wyliczenia, w art. 138 w ust. 1 we wprowadzeniu do wyli-

czenia oraz w ust. 2-5, w ust. 6 w pkt 4 i w ust. 6a-6d, w art. 138a w ust. 1 we wprowadzeniu do wyliczenia oraz w pkt 2 i w ust. 2, w art. 139 w ust.1 w pkt 1 i 3, w art. 140, w art. 140a w ust. 1 we wprowadzeniu do wyliczenia i w ust. 2, w art. 140b i 140c, w art. 141 w ust. 1 i 4, w art. 141a w ust. 1 we wprowadzeniu do wyliczenia oraz w ust. 2-5, w art. 141b, w art. 141c w ust. 2 i 3, w art. 141d w ust. 2, w art. 141e, w art. 141f w ust. 3 i 4, w ust. 6 w pkt 2 i 5 oraz w ust. 10 i 11, w art. 141g w ust. 1 we wprowadzeniu do wyliczenia oraz w ust. 2 i 5, w art. 141h w ust. 1 i 3 we wprowadzeniu do wyliczenia, w art. 141i w ust. 1 i 4, w art. 141j, w art. 141k w ust. 3 i 4, w art. 141l, w art. 142 w ust. 1-3, w art. 143 w ust. 1 we wprowadzeniu do wyliczenia i w ust. 2, w art. 144 w ust. 1 i w ust. 7-10, w art. 145 w ust. 1, 2a i 5, w art. 146 w ust. 3, w art. 147 w ust. 1 we wprowadzeniu do wyliczenia i w ust. 2, w art. 148 w ust. 1 we wprowadzeniu do wyliczenia i w ust. 3, w art. 153 w ust. 1, w art. 154 w pkt 2 i 3, w art. 155 w ust. 2, w art. 156a, w art. 157, w art. 157a-157d, w art. 158 w ust. 1, 3 i 5 i w art. 171 w ust. 6 i 7 w różnych przypadkach wyrazy „Komisja Nadzoru Bankowego” zastępuje się użytymi w odpowiednim przypadku wyrazami „Komisja Nadzoru Finansowego”.”;

5) art. 66 otrzymuje brzmienie:

„Art. 66. Z dniem 31 grudnia 2012 r.:

- 1) znosi się Komisję Nadzoru Bankowego;
- 2) likwiduje się Generalny Inspektorat Nadzoru Bankowego.”;

6) w art. 67 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Od dnia 1 stycznia 2013 r. Komisja Nadzoru Finansowego wykonuje zadania należące dotychczas do Komisji Nadzoru Bankowego.”;

7) art. 69 otrzymuje brzmienie:

„Art. 69. Postępowania wszczęte i niezakończone do dnia 31 grudnia 2012 r. przed Komisją Nadzoru Bankowego, od dnia 1 stycznia 2013 r. toczą się przed Komisją Nadzoru Finansowego.”;

8) w art. 72 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

- „2. Prezes Rady Ministrów, w drodze umowy z Prezesem Narodowego Banku Polskiego, ustali przeznaczenie po dniu 31 grudnia 2012 r. majątku służącego do wykonywania zadań przez Generalny Inspektorat Nadzoru Bankowego i Komisję Nadzoru Bankowego.”;
- 9) w art. 74 ust. 4 otrzymuje brzmienie:
- „4. Z dniem 1 stycznia 2013 r. pracownicy Generalnego Inspektoratu Nadzoru Bankowego stają się z mocy prawa pracownikami Urzędu Komisji Nadzoru Finansowego.”;
- 10) w art. 75 ust. 2 otrzymuje brzmienie:
- „2. Stosunek pracy pracowników, o których mowa w art. 74 ust. 4, wygasa z dniem 30 czerwca 2013 r., jeżeli nie otrzymają w terminie do dnia 31 marca 2013 r. propozycji nowych warunków pracy i płacy lub jeżeli odmówią ich przyjęcia.”;
- 11) w art. 76 ust. 2 otrzymuje brzmienie:
- „2. Pracownicy Urzędu Komisji Nadzoru Finansowego, o których mowa w art. 74 ust. 4, są obowiązani dostosować się do wymagań określonych w art. 15 do dnia 31 lipca 2013 r.”;
- 12) w art. 77:
- a) uchyla się ust. 1 i 2,
- b) ust. 3 i 4 otrzymują brzmienie:
- „3. W okresie od dnia wejścia w życie ustawy do dnia 31 grudnia 2012 r. w posiedzeniach Komisji Nadzoru Bankowego uczestniczy z głosem doradczym przedstawiciel Związku Banków Polskich w sprawach dotyczących regulacji nadzoru bankowego.
4. W okresie od dnia wejścia w życie ustawy do dnia 31 grudnia 2012 r. przedstawiciel Związku Banków Polskich może także uczestniczyć w posiedzeniach Komisji w sprawach określania zasad działania banków zapewniających bezpieczeństwo środków pieniężnych zgromadzonych przez klientów w bankach.”;
- 13) art. 78 otrzymuje brzmienie:

„Art. 78. W okresie od dnia wejścia w życie ustawy do dnia 31 grudnia 2012 r. Komisja Nadzoru Finansowego i Komisja Nadzoru Bankowego przekazują sobie informacje w zakresie niezbędnym dla sprawowania nadzoru nad poszczególnymi sektorami rynku finansowego, w tym nadzoru uzupełniającego w rozumieniu ustawy z dnia 15 kwietnia 2005 r. o nadzorze uzupełniającym nad instytucjami kredytowymi, zakładami ubezpieczeń i firmami inwestycyjnymi wchodzącymi w skład konglomeratu finansowego, a także dla współpracy z zagranicznymi organami nadzoru.”;

14) w art. 81:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Przepisy art. 1, art. 2, art. 3 ust. 1 oraz art. 4 i 5 w odniesieniu do nadzoru bankowego stosuje się od dnia 1 stycznia 2013 r.”,

b) uchyla się ust. 2;

15) w art. 82 pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) art. 25 pkt 1 lit. c i pkt 3 lit. a, art. 27-30, art. 33 pkt 1 i 5-10, art. 34, art. 35 pkt 1, 2 i 4-7, art. 41 pkt 1, art. 42, art. 47, art. 49, art. 50 pkt 2 i art. 51, które wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2013 r.”.

Art. 2.

W ustawie z dnia 13 października 1994 r. o biegłych rewidentach i ich samorządzie (Dz. U. z 2001 r. Nr 31, poz. 359, z późn. zm.²⁾) w art. 20 w ust. 1 pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) ustanawianie norm wykonywania zawodu biegłego rewidenta, po zasięgnięciu opinii ministra właściwego do spraw finansów publicznych, Komisji Nadzoru Finansowego i Komisji Nadzoru Bankowego.”.

Art. 3.

W ustawie z dnia 14 grudnia 1994 r. o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym (Dz. U. z 2007 r. Nr 70, poz. 474) w art. 38 ust. 10 otrzymuje brzmienie:

„10. Uzyskiwane informacje dotyczące podmiotów objętych systemem gwarantowania Fundusz może wykorzystywać tylko w celu realizacji zadań określonych w niniej-

szej ustawie oraz w ramach wykonywania porozumienia, o którym mowa w art. 131 ust. 8 ustawy – Prawo bankowe.”.

Art. 4.

W ustawie z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe (Dz. U. z 2002 r. Nr 72, poz. 665, z późn. zm.³⁾) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 105 w ust. 1 w pkt 2:

a) lit. a otrzymuje brzmienie:

„a) Komisji Nadzoru Bankowego w zakresie nadzoru sprawowanego na podstawie niniejszej ustawy i ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o Narodowym Banku Polskim, inspektorów nadzoru bankowego w zakresie, o którym mowa w art. 139 ust. 1 pkt 2, oraz osób upoważnionych uchwałą Komisji Nadzoru Bankowego w zakresie określonym w tym upoważnieniu,”

b) lit. q otrzymuje brzmienie:

„q) właściwej władzy nadzorczej, z którą Komisja Nadzoru Finansowego zawarła porozumienie, o którym mowa w art. 131 ust. 2 lub w art. 141f ust. 3, w związku z wykonywaniem przez tę władzę nadzoru skonsolidowanego,”

c) po lit. r dodaje się lit. s w brzmieniu:

„s) Komisji Nadzoru Finansowego w zakresie nadzoru sprawowanego na podstawie ustawy z dnia 21 lipca 2006 r. o nadzorze nad rynkiem finansowym (Dz. U. Nr 157 poz. 1119 oraz z 2007 r. Nr 42, poz. 272, Nr 49, poz. 328 i Nr ... , poz. ...).”;

2) w art. 131:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Działalność banków, oddziałów i przedstawicielstw banków zagranicznych, oddziałów i przedstawicielstw instytucji kredytowych podlega nadzorowi bankowemu sprawowanemu przez Komisję Nadzoru Bankowego w zakresie i na zasadach określonych w niniejszej ustawie i w ustawie z dnia 29 sierpnia 1997 r. o Narodowym Banku Polskim.”

b) dodaje się ust. 8-11 w brzmieniu:

- „8. Narodowy Bank Polski tworzy, w drodze porozumienia zawartego z Komisją Nadzoru Bankowego, Komisją Nadzoru Finansowego, Bankowym Funduszem Gwarancyjnym i ministrem właściwym do spraw instytucji finansowych, Komitet Stabilności Finansowej, w celu zapewnienia wymiany informacji, w tym także informacji ustawowo chronionych, oraz koordynacji współpracy pomiędzy stronami porozumienia w realizacji ich celów i zadań ustawowych.
9. W skład Komitetu Stabilności Finansowej wchodzi:
- 1) minister właściwy do spraw instytucji finansowych albo wyznaczony przez niego sekretarz lub podsekretarz stanu w urzędzie obsługującym ministra właściwego do spraw instytucji finansowych,
 - 2) Prezes Narodowego Banku Polskiego albo wyznaczony przez niego Wiceprezes Narodowego Banku Polskiego,
 - 3) Przewodniczący Komisji Nadzoru Finansowego,
 - 4) Generalny Inspektor Nadzoru Bankowego,
 - 5) Prezes Zarządu Bankowego Funduszu Gwarancyjnego,
 - 6) przedstawiciel Prezesa Narodowego Banku Polskiego,
 - 7) przedstawiciel Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej.
10. Porozumienie, o którym mowa w ust. 8, określa w szczególności:
- 1) tryb działania, w tym podejmowania ustaleń przez Komitet Stabilności Finansowej, z uwzględnieniem celów i zadań ustawowych stron porozumienia, realizowanych na rzecz wspierania stabilności finansowej,
 - 2) sposób obsługi posiedzeń Komitetu Stabilności Finansowej przez strony porozumienia,
 - 3) sposób i tryb zmiany porozumienia,
 - 4) warunki i tryb podawania do wiadomości publicznej informacji o treści porozumienia oraz działalności Komitetu Stabilności Finansowej.
11. Do treści porozumienia oraz działalności Komitetu Stabilności Finansowej nie stosuje się przepisów o dostępie do informacji publicznej.”.

Art. 5.

W ustawie z dnia 29 sierpnia 1997 r. o Narodowym Banku Polskim (Dz. U. z 2005 r. Nr 1, poz. 2, z późn. zm.⁴⁾) w art. 23:

1) ust. 5 otrzymuje brzmienie:

„5. Dane indywidualne, o których mowa w ust. 2, 2a i 3, mogą być wykorzystywane wyłącznie do sporządzania zestawień statystycznych, opracowań, ocen i bilansów oraz międzynarodowej pozycji inwestycyjnej i, z zastrzeżeniem ust. 6-8, nie mogą być udostępniane osobom trzecim.”;

2) dodaje się ust. 8 i 9 w brzmieniu:

„8. Dane indywidualne, o których mowa w ust. 3, mogą być udostępniane Komitetowi Stabilności Finansowej w wykonaniu porozumienia, o którym mowa w art. 131 ust. 8 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe.

9. Przepis ust. 8 stosuje się odpowiednio do danych zawierających informacje objęte ochroną na podstawie odrębnych ustaw, w tym informacji objętych tajemnicą bankową.”.

Art. 6.

W ustawie z dnia 24 maja 2000 r. o Krajowym Rejestrze Karnym (Dz. U. Nr 50, poz. 580, z późn. zm.⁵⁾) w art. 6 w ust. 1 po pkt 7b dodaje się pkt 7c w brzmieniu:

„7c) Przewodniczącemu Komisji Nadzoru Bankowego lub upoważnionemu przez niego przedstawicielowi, w związku z wykonywaniem czynności w ramach nadzoru sprawowanego przez Komisję Nadzoru Bankowego,”.

Art. 7.

W ustawie z dnia 16 listopada 2000 r. o przeciwdziałaniu wprowadzaniu do obrotu finansowego wartości majątkowych pochodzących z nielegalnych lub nieujawnionych źródeł oraz o przeciwdziałaniu finansowaniu terroryzmu (Dz. U. z 2003 r. Nr 153, poz. 1505, z późn. zm.⁶⁾) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 21 w ust. 3:

a) pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) Komisja Nadzoru Finansowego w stosunku do zakładów ubezpieczeń i głównych oddziałów zagranicznych zakładów ubezpieczeń oraz w stosunku do firm inwestycyjnych i banków powierniczych w rozumieniu ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi oraz podmiotów, o których mowa w art. 71 ust. 1 ustawy o obrocie instrumentami finansowymi, zagranicznych osób prawnych prowadzących na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej działalność maklerską w zakresie obrotu towarami giełdowymi, towarowych domów maklerskich w rozumieniu ustawy z dnia 26 października 2000 r. o giełdach towarowych, jak również w stosunku do funduszy inwestycyjnych, towarzystw funduszy inwestycyjnych i Krajowego Depozytu Papierów Wartościowych S.A.;”

b) po pkt 2 dodaje się pkt 2a w brzmieniu:

„2a) Komisja Nadzoru Bankowego w stosunku do banków, oddziałów banków zagranicznych oraz oddziałów instytucji kredytowych;”

2) w art. 33 w ust. 2:

a) pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) Przewodniczącego Komisji Nadzoru Finansowego lub osób przez niego upoważnionych – wyłącznie w sprawach związanych z wykonywaniem nadzoru nad działalnością ubezpieczeniową oraz w stosunku do firm inwestycyjnych i banków powierniczych w rozumieniu ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi oraz podmiotów, o których mowa w art. 71 ust. 1 tej ustawy, zagranicznych osób prawnych prowadzących na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej działalność maklerską w zakresie obrotu towarami giełdowymi, towarowych domów maklerskich w rozumieniu ustawy z dnia 26 października 2000 r. o giełdach towarowych oraz w stosunku do funduszy inwestycyjnych, towarzystw funduszy inwestycyjnych i Krajowego Depozytu Papierów Wartościowych S.A.;”

b) po pkt 2 dodaje się pkt 2a w brzmieniu:

„2a) Przewodniczącego Komisji Nadzoru Bankowego lub osób przez niego upoważnionych – wyłącznie w sprawach związanych z wykonywaniem nadzoru bankowego;”

Art. 8.

W ustawie z dnia 6 lipca 2001 r. o gromadzeniu, przetwarzaniu i przekazywaniu informacji kryminalnych. (Dz. U. z 2006 r. Nr 216, poz. 1585 i Nr 220, poz. 1600 oraz z 2007 r. Nr 120, poz. 818 i Nr 165, poz.1170) w art. 20 w ust. 1 po pkt 6 dodaje się pkt 6a w brzmieniu:

„6a) Komisja Nadzoru Bankowego”.

Art. 9.

W ustawie z dnia 20 kwietnia 2004 r. o indywidualnych kontach emerytalnych (Dz. U. Nr 116, poz. 1205, z 2005 r. Nr 183, poz. 1538 oraz z 2006 r. Nr 157, poz. 1119) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 2 pkt 16 otrzymuje brzmienie:

„16) organ nadzoru – Komisję Nadzoru Finansowego w odniesieniu do funduszy inwestycyjnych lub podmiotów prowadzących działalność maklerską i do zakładów ubezpieczeń oraz Komisję Nadzoru Bankowego w odniesieniu do banków”;

2) art. 16 otrzymuje brzmienie:

„Art. 16. Nadzór nad prowadzeniem IKE przez instytucje finansowe sprawują określone w przepisach właściwych dla tych instytucji organy nadzoru.”;

3) w art. 17 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Instytucje finansowe są obowiązane do przekazywania półrocznych i rocznych informacji o prowadzonych IKE właściwym organom nadzoru, w terminie do końca lipca za ostatnie półrocze i do końca stycznia za rok poprzedni.”.

Art. 10.

W ustawie z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych (Dz. U. Nr 146, poz. 1546, z późn. zm.⁷⁾) tytuł działu X otrzymuje brzmienie:

„Obowiązki informacyjne funduszy inwestycyjnych i nadzór Komisji Nadzoru Finansowego”.

Art. 11.

W ustawie z dnia 15 kwietnia 2005 r. o nadzorze uzupełniającym nad instytucjami kredytowymi, zakładami ubezpieczeń i firmami inwestycyjnymi wchodzącymi w skład konglomeratu finansowego (Dz. U. Nr 83, poz. 719 oraz z 2006 r. Nr 157, poz. 1119) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 1 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Ustawa określa także zasady współpracy w zakresie sprawowania nadzoru uzupełniającego krajowych organów nadzoru z zagranicznymi organami nadzoru.”;

2) w art. 3:

a) pkt 17 otrzymuje brzmienie:

„17) krajowe organy nadzoru – Komisję Nadzoru Bankowego i Komisję Nadzoru Finansowego;”;

b) w pkt 21 lit. a otrzymuje brzmienie:

„a) krajowe organy nadzoru lub zagraniczne organy nadzoru, sprawujące nadzór skonsolidowany lub dodatkowy nad podmiotami wchodzącymi w skład konglomeratu finansowego, w rozumieniu regulacji sektorowych;”;

3) w art. 4 ust. 6 otrzymuje brzmienie:

„6. W innych przypadkach niż określone w ust. 5 podmiotem wiodącym jest podmiot regulowany wchodzący w skład konglomeratu finansowego, wskazany przez koordynatora w drodze decyzji, po zasięgnięciu opinii krajowych organów nadzoru.”;

4) w art. 8 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. W przypadku gdy właściwym w zakresie sprawowania nadzoru uzupełniającego jest koordynator zagraniczny, podmioty regulowane, które uzyskały zezwolenie na wykonywanie działalności wydane przez krajowe organy nadzoru, podlegają nadzorowi uzupełniającemu od dnia poinformowania o spełnieniu przez grupę warunków uznania za konglomerat finansowy, o których mowa w art. 4 ust. 1.”;

5) w art. 11 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Krajowy organ nadzoru sprawujący nadzór nad podmiotem regulowanym o największej sumie bilansowej w najistotniejszym sektorze finansowym może nakazać, w drodze decyzji skierowanej do tego podmiotu regulowanego, wydanej po zasięgnięciu opinii zainteresowanych organów i koordynatora, utworzenie na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej przez podmiot wiodący lub inny podmiot wchodzący w skład tego konglomeratu finansowego dominującego podmiotu nieregulowanego, pod rygorem zastosowania środków określonych w regulacjach sektorowych w stosunku do podmiotu regulowanego.”;

6) art. 14 otrzymuje brzmienie:

„Art. 14. Krajowy organ nadzoru dokonuje nie rzadziej niż raz w roku kalendarzowym przeglądu sektora finansowego, w zakresie swojej właściwości, w celu identyfikowania grup spełniających kryteria, o których mowa w art. 4 ust. 1, oraz sporządza informację z tych przeglądów dla krajowych organów nadzoru.”;

7) po art. 14 dodaje się art. 14a – 14d w brzmieniu:

„Art. 14a. 1. Krajowe organy nadzoru odbywają wspólne posiedzenia w celu omówienia spraw z zakresu nadzoru uzupełniającego, w tym informacji, o których mowa w art. 14.

2. Wspólne posiedzenia krajowych organów nadzoru, zwane dalej "Komitetem Koordynacyjnym do spraw Konglomeratów Finansowych", odbywają się nie rzadziej niż raz w roku kalendarzowym.

Art. 14b.1. Każdy z przewodniczących krajowych organów nadzoru oraz minister właściwy do spraw instytucji finansowych może wystąpić do przewodniczącego Komitetu Koordynacyjnego do spraw Konglomeratów Finansowych o zwołanie posiedzenia Komitetu. Przewodniczący Komitetu może także zwołać nadzwyczajne posiedzenie Komitetu z własnej inicjatywy.

2. Przewodniczący Komitetu Koordynacyjnego do spraw Konglomeratów Finansowych zwołuje posiedzenie w terminie 14 dni od dnia wystąpienia o zwołanie posiedzenia.

3. Przewodniczący Komitetu Koordynacyjnego do spraw Konglomeratów Finansowych może w przypadkach szczególnie uzasadnionych zwołać posiedzenie w krótszym terminie.
4. W celu zasięgnięcia opinii pozostałych krajowych organów nadzoru posiedzenie Komitetu Koordynacyjnego do spraw Konglomeratów Finansowych zwoływane jest w każdym przypadku, gdy krajowy organ nadzoru zidentyfikuje nową grupę spełniającą kryteria, o których mowa w art. 4 ust. 1, przed przekazaniem informacji, o której mowa w art. 4 ust. 2.

Art. 14c. Z posiedzenia Komitetu Koordynacyjnego do spraw Konglomeratów Finansowych sporządza się sprawozdanie zawierające w szczególności informację o:

- 1) działających na krajowym rynku finansowym konglomeratach finansowych;
- 2) koordynatorach właściwych do sprawowania nadzoru uzupełniającego nad konglomeratami finansowymi;
- 3) stabilności systemu finansowego wynikającej z przeglądu informacji, o których mowa w art. 14;
- 4) grupach, o których mowa w art. 9, niepodlegających nadzorowi uzupełniającemu.

Art. 14d.1. Posiedzenia Komitetu Koordynacyjnego do spraw Konglomeratów Finansowych odbywają się w sposób określony w regulaminie prac Komitetu Koordynacyjnego do spraw Konglomeratów Finansowych.

2. Regulamin, o którym mowa w ust.1, określa w szczególności:
 - 1) tryb działania, w tym podejmowania rozstrzygnięć przez Komitet Koordynacyjny do spraw Konglomeratów Finansowych z uwzględnieniem uprawnień poszczególnych członków krajowych organów nadzoru, wynikających z regulacji sektorowych;

- 2) sposób obsługi posiedzeń Komitetu Koordynacyjnego do spraw Konglomeratów Finansowych przez krajowe organy nadzoru;
 - 3) sposób i tryb wyboru przewodniczącego Komitetu Koordynacyjnego do spraw Konglomeratów Finansowych spośród członków krajowych organów nadzoru;
 - 4) sposób i tryb zmiany regulaminu prac Komitetu Koordynacyjnego do spraw Konglomeratów Finansowych.”;
- 8) w art. 19 wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:
- „Nadzór uzupełniający jest realizowany przez podmioty regulowane, które uzyskały, wydane przez krajowe organy nadzoru, zezwolenie na wykonywanie działalności.”;
- 9) w art. 22 ust. 2 otrzymuje brzmienie:
- „2. Koordynator może, w porozumieniu z organami sprawującymi nadzór nad podmiotami w konglomeracie finansowym nadzór indywidualny, zobowiązać podmioty regulowane wchodzące w skład konglomeratu finansowego do utrzymywania funduszy własnych na poziomie zapewniającym pokrycie niedoboru funduszy własnych konglomeratu finansowego pozycjami, które mogą zostać uznane za składniki funduszy własnych na podstawie regulacji sektorowych.”;
- 10) w art. 23 wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:
- „Minister właściwy do spraw instytucji finansowych, mając na celu uniemożliwienie wielokrotnego uwzględniania pozycji zaliczanych do funduszy własnych i niewłaściwego wewnątrzgrupowego tworzenia funduszy własnych oraz umożliwienie efektywnego sprawowania nadzoru uzupełniającego w zakresie adekwatności kapitałowej przy zastosowaniu instrumentów sprawozdawczości finansowej, po zasięgnięciu opinii krajowych organów nadzoru, określi, w drodze rozporządzenia, w odniesieniu do konglomeratów finansowych.”;
- 11) w art. 27 ust. 2 i 3 otrzymują brzmienie:
- „2. W przypadku określonym w art. 26 pkt 3 koordynator zasięga opinii krajowych organów nadzoru i zagranicznych organów nadzoru, z wyjątkiem przypadków niecierpiących zwłoki.

3. Podmiot wiodący ma obowiązek udzielić krajowym organom nadzoru lub zagranicznym organom nadzoru informacji o podmiotach regulowanych wyłącznie przez koordynatora na podstawie art. 26 pkt 2 i 3, które mogą ułatwić sprawowanie przez nie nadzoru nad tymi podmiotami regulowanymi.”;
- 12) w art. 31:
- a) ust. 3 otrzymuje brzmienie:
- „3. W przypadku, gdy podmioty objęte nadzorem uzupełniającym wchodzi w skład konglomeratu finansowego, który posiada koordynatora zagranicznego, obowiązkom sprawozdawczym podlegają znaczące transakcje wewnątrzgrupowe, których wartość przekracza próg określony przez właściwe krajowe organy nadzoru w drodze decyzji wydanych na wniosek koordynatora zagranicznego.”;
- b) ust. 5 otrzymuje brzmienie:
- „5. W przypadku, gdy koordynator lub właściwy krajowy organ nadzoru na wniosek koordynatora zagranicznego nie określi progu, o którym mowa w ust. 2 i 3, za znaczącą uznaje się każdą transakcję wewnątrzgrupową, której wartość przekracza 5% wartości wymogu z tytułu adekwatności kapitałowej konglomeratu finansowego.”;
- 13) w art. 32 ust. 1 otrzymuje brzmienie:
- „1. Podmioty regulowane, które uzyskały zezwolenie na wykonywanie działalności wydane przez krajowe organy nadzoru, niezwłocznie informują podmiot wiodący o każdym przypadku zawartej z ich udziałem znaczącej transakcji wewnątrzgrupowej, ze wskazaniem rodzaju transakcji, jej przedmiotu i wartości.”;
- 14) w art. 34 wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:
- „Minister właściwy do spraw instytucji finansowych określi, po zasięgnięciu opinii krajowych organów nadzoru, w drodze rozporządzenia:”;
- 15) w art. 37 ust. 1 otrzymuje brzmienie:
- „1. Podmioty regulowane, które uzyskały zezwolenie na wykonywanie działalności wydane przez krajowe organy nadzoru, niezwłocznie informują podmiot wiodący

cy o każdym przypadku wystąpienia znaczącej koncentracji ryzyka, przy uwzględnieniu art. 39 ust. 1 lub art. 40 ust. 1.”;

16) w art. 39 w ust. 3 wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:

„Minister właściwy do spraw instytucji finansowych określi, po zasięgnięciu opinii krajowych organów nadzoru, w drodze rozporządzenia:”;

17) w art. 40 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. W przypadku, gdy podmioty objęte nadzorem uzupełniającym wchodzi w skład konglomeratu finansowego, który posiada koordynatora zagranicznego, krajowe organy nadzoru, na wniosek koordynatora zagranicznego, wydają decyzje określające rodzaje ryzyka, którego znacząca koncentracja objęta jest obowiązkiem sprawozdawczym na poziomie konglomeratu finansowego, oraz kryteria uznawania koncentracji ryzyka za znaczącą.”;

18) art. 42 otrzymuje brzmienie:

„Art. 42. Podmioty regulowane, które uzyskały zezwolenie na wykonywanie działalności wydane przez krajowe organy nadzoru, wchodzące w skład konglomeratu finansowego, są obowiązane wdrożyć adekwatne systemy zarządzania ryzykiem oraz systemy kontroli wewnętrznej.”;

19) art. 45 otrzymuje brzmienie:

„Art. 45. Podmioty regulowane, które uzyskały zezwolenie na wykonywanie działalności wydane przez krajowe organy nadzoru, są obowiązane wprowadzić procedury kontroli wewnętrznej zapewniające efektywne uzyskiwanie i przekazywanie wszelkich danych i informacji, które mogą być istotne dla celów nadzoru uzupełniającego.”;

20) art. 47 otrzymuje brzmienie:

„Art. 47. Jeżeli podmiotem wiodącym jest podmiot regulowany z siedzibą na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, koordynatorem jest krajowy organ nadzoru, który udzielił temu podmiotowi zezwolenia na prowadzenie działalności.”;

21) po art. 47 dodaje się art. 47a w brzmieniu:

„Art.47a. Jeżeli podmiotem wiodącym jest dominujący podmiot nieregulowany mający siedzibę na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i w skład konglomeratu finansowego wchodzi:

- 1) jeden podmiot regulowany z siedzibą na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej – koordynatorem jest krajowy organ nadzoru, który udzielił temu podmiotowi zezwolenia, albo
- 2) kilka podmiotów regulowanych, z których jeden otrzymał zezwolenie na prowadzenie działalności na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej – koordynatorem jest krajowy organ nadzoru, który udzielił tego zezwolenia, albo
- 3) kilka podmiotów regulowanych z siedzibami na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, które otrzymały zezwolenie na prowadzenie działalności w różnych sektorach finansowych – koordynatorem jest krajowy organ nadzoru, który udzielił zezwolenia podmiotowi działającemu w najistotniejszym sektorze finansowym.”;

22) art. 49-51 otrzymują brzmienie:

„Art. 49. Jeżeli w konglomeracie finansowym jest kilka dominujących podmiotów nieregulowanych mających siedziby w państwach członkowskich i w każdym z tych państw ma swoją siedzibę co najmniej jeden podmiot regulowany, koordynatorem jest krajowy organ nadzoru, który udzielił zezwolenia podmiotowi regulowanemu wykazującemu największą sumę bilansową, jeżeli podmioty regulowane należą do tego samego sektora finansowego, a w przypadku gdy podmioty regulowane należą do różnych sektorów finansowych – podmiotowi regulowanemu prowadzącemu działalność w najistotniejszym sektorze finansowym.

Art. 50. Jeżeli podmiotem wiodącym jest dominujący podmiot nieregulowany, mający siedzibę w innym niż Rzeczpospolita Polska państwie członkowskim, i wszystkie podmioty regulowane będące podmiotami zależnymi od tego podmiotu wiodącego mają siedziby poza tym państwem członkowskim, koordynatorem jest krajowy organ nadzoru, jeżeli udzielił zezwolenia na wykonywanie działalności podmiotowi regulowanemu o największej su-

mie bilansowej w najistotniejszym sektorze finansowym, wchodzącemu w skład konglomeratu finansowego.

Art. 51. Jeżeli w konglomeracie finansowym nie ma podmiotu wiodącego, w rozumieniu art. 4 ust. 5 i 6, oraz jeżeli na podstawie art. 47-50 nie można ustalić koordynatora, koordynatorem jest krajowy organ nadzoru, jeżeli udzielił zezwolenia na prowadzenie działalności podmiotowi regulowanemu o największej sumie bilansowej w najistotniejszym sektorze finansowym.”;

23) w art. 54 pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) gromadzenie i udostępnianie krajowym i zagranicznym organom nadzoru informacji istotnych dla wykonywania przez nie zadań ustawowych z zakresu nadzoru nad podmiotami działającymi w poszczególnych sektorach;”;

24) art. 56 otrzymuje brzmienie:

„Art. 56. 1. Krajowe organy nadzoru współpracują ze sobą oraz z zagranicznymi organami nadzoru, w tym przekazują informacje niezbędne do wykonywania zadań związanych z nadzorem uzupełniającym, z zachowaniem przepisów o tajemnicy zawodowej zawartych w regulacjach sektorowych.

2. Krajowe organy nadzoru mogą przekazywać, na wniosek innych organów lub z własnej inicjatywy, zagranicznym organom nadzoru wszelkie informacje niezbędne do wykonywania zadań wynikających z ustawy oraz z zakresu nadzoru uzupełniającego.”;

25) w art. 57 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Jeżeli wymaga tego wykonywanie zadań w zakresie nadzoru uzupełniającego, krajowe organy nadzoru mogą, zgodnie z przepisami regulacji sektorowych, przekazywać informacje, o których mowa w ust. 1, bankom centralnym Europejskiego Systemu Banków Centralnych oraz Europejskiemu Bankowi Centralnemu.”;

26) art. 58 otrzymuje brzmienie:

„Art. 58. 1. W przypadku wydawania decyzji i podejmowania innych czynności w stosunku do podmiotów regulowanych wchodzących w skład konglomeratu finansowego zgodnie z regulacjami sektorowymi, dotyczących w szczególności:

- 1) udzielenia zgody na zmianę akcjonariatu, struktury organizacyjnej lub struktury zarządzania podmiotów regulowanych w konglomeracie finansowym,
 - 2) nakładania sankcji lub podejmowania innych działań nadzorczych wobec podmiotów wchodzących w skład konglomeratu finansowego
- krajowe organy nadzoru, przed ich podjęciem, zwracają się o przekazanie informacji do zagranicznych organów nadzoru, jeżeli informacje od tych organów mogą mieć znaczenie dla sprawowania nadzoru uzupełniającego.

2. W nagłych lub szczególnie uzasadnionych przypadkach krajowe organy nadzoru, wydając decyzje, o których mowa w ust.1, lub podejmując inne czynności w ramach nadzoru uzupełniającego, mogą odstąpić od wystąpienia do zagranicznych organów nadzoru o przekazanie informacji. O decyzjach podjętych bez wystąpienia o informacje krajowe organy nadzoru informują zagraniczne organy nadzoru bezzwłocznie.”;

27) po art. 58 dodaje się art. 58a w brzmieniu:

„Art. 58a.1. Jeżeli koordynator zagraniczny wystąpi do krajowych organów nadzoru o udzielenie informacji dotyczących podmiotów regulowanych działających w konglomeracie finansowym, informacje takie przekazuje krajowy organ nadzoru wykonujący nadzór nad podmiotem regulowanym. W przypadku większej liczby tych podmiotów organem właściwym jest organ, który wydał zezwolenie na wykonywanie działalności podmiotowi o największej sumie bilansowej.

2. Jeżeli koordynator zagraniczny zwróci się do krajowych organów nadzoru o udzielenie przez podmiot wiodący w konglomeracie finansowym mający siedzibę na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej infor-

macji istotnych dla wykonywania zadań koordynatora, krajowy organ nadzoru, wykonujący nadzór nad podmiotem wiodącym, zwraca się do niego o przekazanie tych informacji, a po ich uzyskaniu przekazuje je koordynatorowi zagranicznemu.

3. Jeżeli informacje, o których mowa w ust. 2, zostały wcześniej przekazane innemu organowi zgodnie z regulacjami sektorowymi, organ ten udziela informacji koordynatorowi zagranicznemu na jego wniosek.”;

28) w art. 61:

- a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Krajowe organy nadzoru, na wniosek koordynatora albo koordynatora zagranicznego, podejmują w stosunku do podmiotów regulowanych, które uzyskały zezwolenie na wykonywanie działalności wydane przez te organy i nad którymi sprawują nadzór zgodnie z regulacjami sektorowymi, środki określone w regulacjach sektorowych, przysługujące w przypadku stwierdzenia naruszeń przez podmioty regulowane regulacji sektorowych.”,

- b) w ust. 2 wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:

„Środki określone w regulacjach sektorowych mogą zostać zastosowane przez krajowe organy nadzoru w przypadku:”.

Art. 12.

W ustawie z dnia 29 lipca 2005 r. o nadzorze nad rynkiem kapitałowym (Dz. U. Nr 183, poz. 1537, z 2006 r. Nr 157, poz. 1119 i Nr 170, poz. 1217 oraz z 2007 r. Nr 50, poz. 331) w art. 23:

- 1) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Komisja lub jej upoważniony przedstawiciel może przekazywać i otrzymywać informacje, w tym opinie od Prezesa Narodowego Banku Polskiego oraz Komisji Nadzoru Bankowego, niezbędne do:

- 1) prawidłowego wykonywania zadań w zakresie nadzoru, w tym zadań określonych ustawą o nadzorze uzupełniającym, lub
- 2) zapewnienia prawidłowego toku postępowań administracyjnych lub karnych w sprawach związanych z wykonywaniem nadzoru.”;

2) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Zasady i tryb udzielania informacji, o których mowa w ust.1 i 2, określają porozumienia zawarte przez Komisję z organami wskazanymi w tych przepisach.”.

Art. 13.

W ustawie z dnia 26 stycznia 2007 r. o zmianie ustawy – Prawo bankowe (Dz. U. Nr 42, poz. 272) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 2 uchyla się pkt 2;
- 2) w art. 3 wyrazy „z wyjątkiem art. 2, który wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2008 r.” zastępuje się wyrazami „z wyjątkiem art. 2 pkt 1, który wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2013 r.”.

Art. 14.

W okresie od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy do dnia 31 grudnia 2012 r. Komisja Nadzoru Bankowego działa w składzie:

- 1) Przewodniczący Komisji – Prezes Narodowego Banku Polskiego albo wyznaczony przez niego Wiceprezes Narodowego Banku Polskiego;
- 2) Zastępca Przewodniczącego Komisji – minister właściwy do spraw instytucji finansowych albo wyznaczony przez niego sekretarz lub podsekretarz stanu w urzędzie obsługującym ministra właściwego do spraw instytucji finansowych;
- 3) Przewodniczący Komisji Nadzoru Finansowego albo wyznaczony przez niego Zastępca Przewodniczącego Komisji;
- 4) przedstawiciel Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej;
- 5) Prezes Zarządu Bankowego Funduszu Gwarancyjnego;
- 6) przedstawiciel ministra właściwego do spraw instytucji finansowych;
- 7) Generalny Inspektor Nadzoru Bankowego.

Art. 15.

Prezes Rady Ministrów odwołuje Zastępców Przewodniczącego Komisji Nadzoru Finansowego, powołanych na wniosek Przewodniczącego Komisji Nadzoru Finansowego w terminie 7 dni od dnia wejścia w życie ustawy.

Art. 16.

Przewodniczący Komisji Nadzoru Finansowego, minister właściwy do spraw instytucji finansowych oraz Prezes Narodowego Banku Polskiego, w terminie 14 dni od dnia wejścia w życie ustawy, wystąpią do Prezesa Rady Ministrów z wnioskami o powołanie Zastępców Przewodniczącego Komisji Nadzoru Finansowego.

Art. 17.

Ustawa wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia, z wyjątkiem art. 4 pkt 1 lit. b, który wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2013 r.

-
- ¹⁾ Niniejszą ustawą zmienia się ustawy: ustawę z dnia 13 października 1994 r. o biegłych rewidentach i ich samorządzie, ustawę z dnia 14 grudnia 1994 r. o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, ustawę z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe, ustawę z dnia 29 sierpnia 1997 r. o Narodowym Banku Polskim, ustawę z dnia 24 maja 2000 r. o Krajowym Rejestrze Karnym, ustawę z dnia 16 listopada 2000 r. o przeciwdziałaniu wprowadzaniu do obrotu finansowego wartości majątkowych pochodzących z nielegalnych lub nieujawnionych źródeł oraz o przeciwdziałaniu finansowaniu terroryzmu, ustawę z dnia 6 lipca 2001 r. o gromadzeniu, przetwarzaniu i przekazywaniu informacji kryminalnych oraz o Krajowym Systemie Informatycznym, ustawę z dnia 20 kwietnia 2004 r. o indywidualnych kontaktach emerytalnych, ustawę z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych, ustawę z dnia 15 kwietnia 2005 r. o nadzorze uzupełniającym nad instytucjami kredytowymi, zakładami ubezpieczeń i firmami inwestycyjnymi wchodzącymi w skład konglomeratu finansowego, ustawę z dnia 29 lipca 2005 r. o nadzorze nad rynkiem kapitałowym oraz ustawę z dnia 26 stycznia 2007 r. o zmianie ustawy – Prawo bankowe.
- ²⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2002 r. Nr 240, poz. 2052, z 2003 r. Nr 124, poz. 1152, z 2004 r. Nr 62, poz. 577, Nr 96, poz. 959, Nr 173, poz. 1808 i Nr 213, poz. 2155, z 2006 r. Nr 157, poz. 1119 i Nr 218, poz. 1592 oraz z 2007 r. Nr 85, poz. 571.
- ³⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2002 r. Nr 126, poz. 1070, Nr 141, poz. 1178, Nr 144, poz. 1208, Nr 153, poz. 1271, Nr 169, poz. 1385 i 1387 i Nr 241, poz. 2074, z 2003 r. Nr 50, poz. 424, Nr 60, poz. 535, Nr 65, poz. 594, Nr 228, poz. 2260 i Nr 229, poz. 2276, z 2004 r. Nr 64, poz. 594, Nr 68, poz. 623, Nr 91, poz. 870, Nr 96, poz. 959, Nr 121, poz. 1264, Nr 146, poz. 1546 i Nr 173, poz. 1808, z 2005 r. Nr 83, poz. 719, Nr 85, poz. 727, Nr 167, poz. 1398 i Nr 183, poz. 1538, z 2006 r. Nr 104, poz. 708, Nr 157, poz. 1119, Nr 190, poz. 1401, Nr 245, poz. 1775 oraz z 2007 r. Nr 42, poz. 272 i Nr 112, poz. 769.
- ⁴⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2005 r. Nr 167, poz. 1398, z 2006 r. Nr 157, poz. 1119 oraz z 2007 r. Nr 25, poz. 162 i Nr 61, poz. 410.
- ⁵⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2001 r. Nr 56, poz. 579, z 2002 r. Nr 74, poz. 676 i Nr 197, poz. 1661, z 2003 r. Nr 137, poz. 1302, z 2005 r. Nr 183, poz. 1537, z 2006 r. Nr 104, poz. 708 i 711 i Nr 157, poz. 1119 oraz z 2007 r. Nr 136, poz. 957.
- ⁶⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2004 r. Nr 62, poz. 577, Nr 96, poz. 959 i Nr 116, poz. 1203, z 2005 r. Nr 183, poz. 1538 oraz z 2006 r. Nr 104, poz. 708 i 711 i Nr 157, poz. 1119.
- ⁷⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2005 r. Nr 83, poz. 719, Nr 183, poz. 1537 i 1538 i Nr 184, poz. 1539, z 2006 r. Nr 157, poz. 1119 oraz z 2007 r. Nr 112, poz. 769.

UZASADNIENIE

I. Część ogólna

W dniu 22 sierpnia 2007 r. do Sejmu V kadencji wpłynął i został skierowany do I czytania na posiedzeniu Sejmu, rządowy projekt ustawy o zmianie ustawy o nadzorze nad rynkiem finansowym oraz niektórych innych ustaw, zawarty w druku nr 2061.

W związku z utrwaloną i obowiązującą w tradycji polskiego parlamentaryzmu, zasadą dyskontynuacji prac parlamentarnych procedura ustawodawcza również w odniesieniu do wymienionego powyżej druku została zamknięta z chwilą zakończenia V kadencji Sejmu.

Podkreślenia natomiast wymaga, iż istnieje pilna potrzeba uchwalenia ustawy zmieniającej ustawę o nadzorze nad rynkiem finansowym i niektóre inne ustawy – w zakresie opracowanym w ww. projekcie rządowym, wynikająca z konieczności przesunięcia w czasie drugiego etapu budowy zintegrowanego nadzoru nad rynkiem finansowym, który to zgodnie z harmonogramem zawartym w obecnie obowiązującej ustawie miałby być zakończony do dnia 1 stycznia 2008 r. (ustawowy termin zniesienia Komisji Nadzoru Bankowego i likwidacji Generalnego Inspektoratu Nadzoru Bankowego), co mogłoby skutkować istotnymi zakłóceniami w stabilnym i ostrożnym sprawowaniu nadzoru nad rynkiem bankowym. Za niezbędne należy także uznać stworzenie podstaw instytucjonalnych dla powołania Komitetu Stabilności Finansowej oraz wprowadzenia zmian w składach organów nadzoru w celu zwiększenia bezpieczeństwa i efektywności wykonywania czynności nadzorczych, które to postulaty również znalazły się we wspomnianym wyżej rządowym projekcie ustawy.

W dniu 21 lipca 2006 r. Sejm RP uchwalił ustawę o nadzorze nad rynkiem finansowym. Opracowanie i przyjęcie ww. ustawy stanowiło realizację założeń programowych Rządu w obszarze dotyczącym sprawowania nadzoru nad rynkiem finansowym. Celem ww. ustawy było dokonanie organizacyjnej integracji organów nadzoru nad rynkiem finansowym przez wprowadzenie modelu „nadzoru zintegrowanego” nad tym rynkiem.

Model nadzoru zintegrowanego, przy obecnie występujących kierunkach rozwoju rynków finansowych, oceniany jest jako bardziej efektywny, pozwalający na zwiększenie przepływu informacji oraz koordynację działań w ramach systemu nadzoru nad instytucjami finansowymi działającymi w różnych segmentach rynku finansowego, lepsze zrozumienie i monitorowanie ryzyka finansowego przenoszonego między różnymi pośrednikami finansowymi i różnymi segmentami rynku, jak również zwiększenie odpowiedzialności organu nadzorczego. Zastosowanie tego modelu stwarza także możliwość uzyskania korzyści

skali.

Wprowadzenie zintegrowanego nadzoru nad rynkiem finansowym stanowiło ponadto kontynuację koncepcji budowy nadzoru zintegrowanego, rozpoczętej w 2002 r., i powołania Komisji Nadzoru Ubezpieczeń i Funduszy Emerytalnych, skupiającej kompetencje Państwowego Urzędu Nadzoru Ubezpieczeń (PUNU) oraz Urzędu Nadzoru nad Funduszami Emerytalnymi (UNFE).

Przyjęta przez Sejm RP ustawa z dnia 21 lipca 2006 r. ukierunkowała kształt systemu nadzoru nad rynkiem finansowym w Polsce.

Zgodnie z koncepcją zakładaną w ww. ustawie nadzór nad rynkiem finansowym byłby od dnia 1 stycznia 2008 r. sprawowany przez jeden organ nadzoru. Proces budowy zintegrowanego nadzoru planowany był dwuetapowo:

1. W pierwszym etapie Komisja Nadzoru Finansowego przejęła kompetencje KNUiFE i KPWiG.
2. W drugim etapie od dnia 1 stycznia 2008 r. Komisja Nadzoru Finansowego powinna przejąć kompetencje KNB i proces budowy zintegrowanego nadzoru nad rynkiem finansowym zostałby tym samym zakończony.

Pierwszy etap ww. integracji został w pełni zrealizowany z dniem wejścia w życie ustawy z dnia 21 lipca 2006 r. o nadzorze nad rynkiem finansowym, tj. we wrześniu 2006 r. W trakcie przygotowań do drugiego etapu integracji, tj. zniesienia KNB i likwidacji GINB, zostały zidentyfikowane istotne problemy i zagrożenia, które w przypadku wprowadzenia w życie drugiego etapu integracji zgodnie z ustawowym harmonogramem, mogłyby skutkować zakłóceniami w stabilnym i ostrożnym sprawowaniu nadzoru nad rynkiem bankowym.

Do najważniejszych zidentyfikowanych zagrożeń należą:

1. Ryzyko stabilności sieci bezpieczeństwa finansowego.
2. Ryzyko płynnego wdrożenia postanowień Nowej Umowy Kapitałowej (NUK).
3. Ryzyko operacyjne w obszarze sektora bankowego związane z przekazywaniem Komisji Nadzoru Finansowego funkcji nadzorczych do końca 2007 r.

Ad 1. Stabilność sieci bezpieczeństwa finansowego

W lipcu 2005 r. Polska podpisała Memorandum of Understanding, które zakłada współpracę na wypadek wystąpienia kryzysu finansowego pomiędzy bankami centralnymi,

nadzorami bankowymi i ministrami finansów, zarówno na poziomie międzynarodowym w UE, jak również w poszczególnych krajach. Ze strony Rzeczypospolitej Polskiej dokument ten został podpisany przez Ministra Finansów, Przewodniczącego KNB oraz Prezesa NBP.

Wiodącą rolę w organizacji sieci bezpieczeństwa finansowego przypisuje się bankom centralnym, jako dysponentom wsparcia płynnościowego na wypadek kryzysu systemowego. W oparciu o wnioski z przebiegu ćwiczenia kryzysowego, jakie miało miejsce w Europejskim Banku Centralnym w kwietniu 2006 r., na posiedzeniu ECOFIN we wrześniu 2006 r. przyjęto rekomendacje Komitetu Ekonomiczno-Finansowego (Economic and Financial Committee – EFC) dotyczące potrzeby budowy krajowych rozwiązań w zakresie zarządzania kryzysowego¹⁾ i zatwierdzono kalendarz dalszych działań służących poprawie organizacji zarządzania kryzysowego w krajach UE. Harmonogram zakłada między innymi:

- 1) powołanie krajowych grup sterujących (*domestic standing groups*), których celem ma być zapewnienie współpracy między ministerstwem finansów, nadzorem bankowym i bankiem centralnym w zakresie zarządzania kryzysowego,
- 2) stworzenie do stycznia 2008 r. krajowych planów awaryjnych, a następnie przeprowadzenie ćwiczeń kryzysowych na poziomie krajowym i regionalnym.

We wszystkich krajach tworzy się zespół rozwiązań instytucjonalnych i regulacyjnych, mających na celu ochronę systemu finansowego przed destabilizacją, okreśłany mianem sieci bezpieczeństwa finansowego (*safety net*). Do najistotniejszych instytucji wchodzących w skład *safety net* zaliczane są rządy (reprezentowane przez ministra finansów), banki centralne, instytucje nadzoru finansowego oraz fundusze gwarantowania depozytów. Z punktu widzenia realizacji celów i pełnionych funkcji, instytucje stabilności finansowej są we wszystkich krajach podobne, jednak każdy kraj zachowuje swoją specyfikę w sposobie instytucjonalnej organizacji *safety net*. Każda z instytucji tworzących sieć bezpieczeństwa finansowego zaprojektowana jest tak, aby wypełniać swoje zadanie na poszczególnych etapach kompleksowego procesu wspierania stabilności finansowej. Należy zaznaczyć, że skuteczność ich działań, szczególnie w sytuacji zarządzania sytuacją kryzysową, wymaga ścisłej współpracy i sprawnej wymiany informacji pomiędzy poszczególnymi instytucjami.

W obecnej sytuacji to NBP odgrywa wiodącą rolę w sieci bezpieczeństwa finansowego w Polsce. Rola ta może być prawidłowo i efektywnie realizowana wówczas, gdy bank centralny posiada skuteczne narzędzia wczesnego ostrzegania o niebezpieczeństwie

¹⁾ Report to the informal ECOFIN, *Next Steps in developing the EU arrangements for financial stability*, ECFIN/CEFCPE(2006)REP/55012-final, Brussels, 9 September 2006.

powstania sytuacji zagrożenia oraz ma możliwość oceny skali ewentualnego kryzysu. Po wydzieleniu ze struktur banku centralnego nadzoru bankowego, Narodowy Bank Polski będzie miał ograniczony dostęp do informacji w zakresie nadzoru nad bankami. Podstawowym dysponentem informacji o sytuacji finansowej banku będzie organ uprawniony do sprawowania nadzoru bankowego – Komisja Nadzoru Finansowego. Należy wskazać przy tym, że Narodowy Bank Polski jako dysponent wsparcia płynnościowego na wypadek kryzysu systemowego będzie podejmować decyzje o uruchomieniu pomocy i ponosić odpowiedzialność w tym zakresie. Brak odpowiednich rozwiązań na poziomie narodowym może mieć istotny, niekorzystny wpływ na stabilność finansową w przypadku konieczności uczestnictwa Polski w zarządzaniu kryzysem transgranicznym. Oznacza to, że NBP po likwidacji GINB będzie musiał tworzyć nowe służby niezbędne do wykonywania ustawowych obowiązków.

Zasadniczą część projektu stanowią zatem zmiany ustawowe niezbędne dla stworzenia ram instytucjonalnych funkcjonowania systemu stabilności finansowej opartego na Komitecie Stabilności Finansowej, który może utworzyć Narodowy Bank Polski. Komitet Stabilności Finansowej będzie działać na podstawie porozumienia zawartego pomiędzy Komisją Nadzoru Bankowego, Komisją Nadzoru Finansowego, Narodowym Bankiem Polskim, Bankowym Funduszem Gwarancyjnym i ministrem właściwym do spraw instytucji finansowych. Celem porozumienia będzie zapewnienie wymiany informacji i koordynacji współpracy pomiędzy jego stronami w realizacji zadań ustawowych. Główne założenie działalności Komitetu to przede wszystkim współdziałanie w zakresie wzajemnej wymiany informacji oraz współpracy pomiędzy instytucjami sieci bezpieczeństwa finansowego, której ramy zakreślają ustawowo sprecyzowane cele i zadania stron porozumienia, realizowane na rzecz wspierania stabilności finansowej. Ponadto na forum Komitetu byłyby uzgadnianie działania poszczególnych instytucji przy rozwiązywaniu kryzysu oraz koordynowane byłoby zarządzanie sytuacją kryzysową. Proponuje się, aby ustawowo regulowany był skład Komitetu, natomiast tryb jego działania, podejmowania ustaleń oraz sposób jego obsługi zostałyby określone w porozumieniu. Porozumienie powinno również określać sposób i tryb jego zmiany. Zgodnie z projektem, porozumienie określać będzie także warunki i tryb podawania do wiadomości publicznej informacji o jego treści oraz o działaniach Komitetu Stabilności Finansowej, ponieważ do treści porozumienia oraz działania Komitetu Stabilności Finansowej nie będą miały zastosowania przepisy o dostępie do informacji publicznej.

Ad 2. Wdrożenie postanowień Nowej Umowy Kapitałowej

Prace zmierzające do wprowadzenia Nowej Umowy Kapitałowej (NUK) trwają nieprzerwanie od 2003 r. Dokonane zostały już wszystkie zmiany prawne i regulacyjne. Efektywne wprowadzenie nowych, ujednoczonych rozwiązań do praktyki nadzorczej i skoordynowanie ich z organami nadzorów innych państw unijnych zajmie najbliższe lata. Ponadto, tak jak miało to miejsce przy poprzednich zmianach regulacyjnych, nadzór bankowy będzie musiał intensywnie wspierać banki przy wprowadzaniu w życie nowych przepisów.

Obecnie trwają prace związane z:

1. Nowelizacją lub tworzeniem metodyk dla realizacji zadań wynikających z Filara II NUK, tj. przeglądu i oceny nadzorczej.
2. Przygotowaniem szczegółowej procedury prowadzenia skomplikowanego procesu walidacji modeli ryzyka w bankach.
3. Analizą potrzeby przebudowy procesów analizy i inspekcji w kontekście obligatoryjnych corocznych przeglądów i oceny nadzorczej.
4. Współpracą z nadzorcami zagranicznymi, która będzie intensyfikowana, gdy wpłyną wnioski od banków o wydanie zgody na uznanie metod statystycznych do obliczania wymogów kapitałowych.

W oparciu o analizy prowadzone w 2006 r. okazało się, że zakres stosowania zaawansowanych metod zarządzania ryzykiem w ramach NUK w bankach w Polsce będzie szerszy niż wcześniej przewidywano. Celem przeprowadzenia tego procesu konieczne będzie większe wsparcie NBP w zakresie prawnym, informatycznym oraz szkoleniowym. Przewidywany jest także wzrost zapytań banków, zwłaszcza spółdzielczych, w związku z wdrożeniem przepisów transponujących NUK do prawa polskiego oraz wprowadzeniem nowej sprawozdawczości. Brak lub opóźnienie odpowiedzi na te pytania, wynikający ze zbyt wąskiej kadry wykwalifikowanych specjalistów, braku odpowiedniej wiedzy ze względu na nowość zagadnień i brak szkoleń w tym zakresie, może narazić nadzór bankowy na ryzyko utraty reputacji. Opóźnienia w przygotowaniu zespołu specjalistów oraz przeprowadzaniu oceny modeli, może mieć także negatywny wpływ na współpracę międzynarodową z nadzorcami konsolidującymi i w konsekwencji doprowadzić do pogorszenia oceny polskiego nadzoru bankowego.

Wymienione zadania nadzór bankowy może, na chwilę obecną, realizować tylko w bardzo ścisłej współpracy z NBP, z uwagi na konieczność pozyskiwania z sektora banków

komercyjnych i spółdzielczych danych niezbędnych do analizy wpływu NUK na system bankowy.

Efektywne wprowadzenie NUK jest zadaniem trudnym i skomplikowanym. Jest to zupełnie nowe rozwiązanie regulacyjne, które jest jednocześnie wprowadzane w większości krajów na świecie, w tym we wszystkich krajach członkowskich UE. Tym samym w Polsce nie ma w chwili obecnej możliwości skorzystania z doświadczeń i wiedzy innych krajów przy wprowadzaniu NUK.

Warunkiem niezbędnym do wprowadzenia NUK, ze względu na niespotykany dotąd w nadzorze stopień skomplikowania nowych rozwiązań regulacyjnych, jest dysponowanie odpowiednią kadrą specjalistów w tej dziedzinie. Ich zdobycie i utrzymanie jest obecnie utrudnione. Po pierwsze dlatego, że specjalistów takich jest niewielu, a po drugie – ze względu na konkurencję sektora bankowego zarówno krajowego, jak i międzynarodowego. Z tego powodu GINB traci kwalifikowaną kadrę na rzecz sektora banków komercyjnych, co skutkuje brakiem stabilności zatrudnienia.

Przy tak dużej skali zmian i rozłożonym w czasie procesie wprowadzania nowych rozwiązań, należy przyjąć, że intensywny dialog z sektorem bankowym trwać będzie przez najbliższe lata. W tym samym czasie należy oczekiwać częstych kontaktów i wymiany poglądów i doświadczeń z nadzorami z innych krajów członkowskich. NUK jest bowiem wprowadzany jednocześnie i w ten sam sposób w całej Unii Europejskiej.

Proces wdrożenia NUK jest ściśle powiązany z wprowadzeniem nowych standardów sprawozdawczości, co także dokonywane jest jednocześnie przez wszystkie kraje członkowskie. W NBP zadanie to jest realizowane poprzez budowę Systemu Informacji Sprawozdawczej (SIS) – nowego systemu sprawozdawczego dla banku centralnego, który umożliwi zbieranie z sektora bankowego danych niezbędnych między innymi do efektywnego sprawowania nadzoru bankowego. Wprowadzenie SIS wymaga przebudowy aplikacji użytkowych, które bazują na danych sprawozdawczych i które są podstawowym narzędziem umożliwiającym analizę sytuacji, zarówno poszczególnych banków jak i całego sektora bankowego.

System budowany jest przez służby informatyczne NBP, przy znacznym wkładzie merytorycznym kilku jednostek NBP, w tym GINB. System ten ma krytyczne znaczenie dla nadzoru bankowego.

Znacznie bezpieczniejszym rozwiązaniem dla jakości nadzoru bankowego byłoby

pozostawienie go w NBP, do czasu pełnego wdrożenia systemu, ponieważ proces wydzielenia GINB z NBP znacznie utrudni dokończenie wdrożenia.

Ad 3. Ryzyko operacyjne związane z przekazywaniem KNF funkcji nadzorczych

Zgodnie z ustawą o nadzorze nad rynkiem finansowym, zadania NBP związane z przeniesieniem funkcji nadzorczych do KNF sprowadzają się do:

- 1) zidentyfikowania mienia służącego wykonywaniu zadań przez Komisję Nadzoru Bankowego i Generalny Inspektorat Nadzoru Bankowego, którego przeznaczenie określone zostanie w porozumieniu zawartym pomiędzy Prezesem Rady Ministrów a Prezesem Narodowego Banku Polskiego,
- 2) zapewnienia realizacji regulacji ustawowych skutkujących tym, że pracownicy GINB z mocy prawa staną się pracownikami Urzędu KNF,
- 3) współpracy z KNF w zakresie przekazywania informacji niezbędnych dla realizowania ustawowych zadań NBP i KNF.

W toku prac nad wydzieleniem GINB i przekazaniem do KNF ujawniły się następujące problemy i ryzyka:

1. Przebudowa infrastruktury informatycznej

Zmiana stanu prawnego rodzi ryzyko organizacyjne związane z migracją systemów sprawozdawczych odpowiedzialnych za przetwarzanie danych ostrożnościowych do przyszłego gestora, którym będzie KNF. Ryzyko to może być dodatkowo zwiększone faktem, że równoległe do prac związanych z wydzieleniem GINB, realizowane są zadania związane z budową nowego systemu sprawozdawczego dla celów ostrożnościowych wraz z systemami wsparcia analitycznego.

2. Ryzyko kadrowe

W chwili obecnej, zgodnie z informacjami NBP, masowo składane są deklaracje rezygnacji, przed końcem 2007 r., z pracy w GINB. W efekcie część pracowników, w szczególności wysokiej klasy specjalistów, którzy bez problemu mogą znaleźć zatrudnienie na rynku, podejmuje decyzje o rezygnacji z pracy w GINB. Prowadzi to w konsekwencji do nieodwracalnej utraty profesjonalnej kadry przez instytucje publiczne na rzecz podmiotów komercyjnych. Należy podkreślić, że z uwagi na obowiązujące w tym względzie rozwiązania prawne, NBP ma niewielkie możliwości ograniczenia tego procesu. Utrzymanie tego trendu może odbić się negatywnie na jakości nadzoru, szczególnie w aspekcie NUK.

Proces przejmowania nadzoru bankowego przez KNF powinien odbywać się w sposób płynny i niezakłócony. Należy także pamiętać o tym, że zwiększone ryzyko operacyjne w działalności GINB może negatywnie wpłynąć także na efektywność działań KNB. W kontekście przejścia wykonywania nadzoru bankowego przez KNF nie byłaby to sytuacja właściwa i mogłaby doprowadzić do spadku zaufania do nowego nadzorcy. Ponadto należy pamiętać, że z bieżącej pracy GINB korzysta nie tylko KNB, ale także inne jednostki NBP, zajmujące się sektorem bankowym. Wyższe ryzyko operacyjne w GINB zwiększa także ryzyko prawidłowego wykonywania zadań przez NBP. NBP jako bank centralny z kompetencjami konstytucyjnymi musi przykładać szczególną uwagę do kwestii sprawności własnego działania i reputacji.

W związku z powyższym zaproponowane w przedmiotowym projekcie zmiany dotyczyłyby w głównej mierze trzech grup zagadnień:

- 1) przesunięcia terminu pełnej integracji organów nadzoru na dzień 1 stycznia 2013 r.,
- 2) zmiany w składach organów nadzoru w celu zwiększenia bezpieczeństwa i efektywności wykonywania czynności nadzorczych,
- 3) stworzenia podstaw instytucjonalnych dla powołania Komitetu Stabilności Finansowej.

II. Część szczegółowa

Art. 1

pkt 1

W punkcie tym proponuje się nowe brzmienie art. 5 ustawy określającego skład Komisji Nadzoru Finansowego. Podstawowa zmiana polega na zwiększeniu z dwóch do trzech liczby Zastępców Przewodniczącego. Propozycja powiększenia składu Komisji o trzeciego Zastępcę Przewodniczącego wynika z potrzeb organizacyjnych i udziału organu nadzorczego w międzynarodowej współpracy w zakresie organizacji sieci bezpieczeństwa finansowego.

Dodatkowo w przepisie art. 5 ust. 2 pkt 1 nowelizowanej ustawy zastąpiono wyraz „delegowany” wyrazem „wyznaczony” celem ujednoczenia nazewnictwa w przepisach regulujących sposób powoływania składów Komisji i Komitetu. Identyczne rozwiązanie legislacyjne zastosowano w przepisach dotyczących ustalenia składu KNB i Komitetu Stabilności Finansowej.

pkt 2

Zmiana brzmienia art. 9 ustawy sprowadza się do innego niż dotychczas określenia trybu

powoływania Zastępców Przewodniczącego KNF. W obowiązującym stanie prawnym obu Zastępców Przewodniczącego powołuje i odwołuje Prezes Rady Ministrów wyłącznie na wniosek Przewodniczącego Komisji. Biorąc pod uwagę fakt, że Komisja docelowo sprawować ma nadzór nad całym rynkiem finansowym uzasadnione jest przyznanie ministrowi właściwemu do spraw instytucji finansowych oraz Prezesowi Narodowego Banku Polskiego prawa do wnioskowania kandydatów na stanowiska Zastępców Przewodniczącego Komisji. Należy tu mieć na uwadze kompetencje tych organów wynikające odpowiednio z ustawy z dnia 4 września 1997 r. o działach administracji rządowej oraz ustawy z 29 sierpnia 1997r. o Narodowym Banku Polskim i ich odpowiedzialność za stabilność systemu finansowego, którą w wymiarze formalnym potwierdza także udział w Komitecie Stabilności Finansowej.

pkt 3

Proponowany w projekcie przepis art.17 ust. 5 jest elementem większej całości, którą stanowi regulacja dotycząca Komitetu Stabilności Finansowej. Jak to zostało powiedziane w części ogólnej uzasadnienia – zgodnie z proponowanym w projekcie ustawy (art. 4 pkt 2 lit b) art. 131 ust. 8 ustawy Prawo bankowe - jednym z celów Komitetu będzie zapewnienie wymiany informacji, w tym także informacji ustawowo chronionych, pomiędzy uczestnikami Komitetu. Zgodnie z art. 16 ustawy o nadzorze nad rynkiem finansowym, Przewodniczący Komisji, jego Zastępcy, członkowie Komisji, pracownicy Urzędu Komisji i osoby zatrudnione w Urzędzie Komisji na podstawie umowy o dzieło, umowy zlecenia albo innych umów o podobnym charakterze są obowiązani do nieujawniania osobom nieupoważnionym informacji chronionych na podstawie odrębnych ustaw. Obowiązek ten trwa również po ustaniu pełnienia funkcji, rozwiązaniu stosunku pracy lub rozwiązaniu umowy o dzieło, umowy zlecenia albo innych umów o podobnym charakterze. Przepis art. 17 ust. 5 – formułując kolejny (po zawartych w art. 17 ust. 1 – 4) wyjątek od zasady uregulowanej w przywołanym tu art. 16 - stanowić więc będzie podstawę prawną umożliwiającą Przewodniczącemu Komisji, a w praktyce Komisji, przekazywanie informacji, w tym także informacji ustawowo chronionych, Komitetowi Stabilności Finansowej.

pkt 4

W art. 33 pkt 10, który wejdzie w życie dnia 1 stycznia 2013 r., dodano w wyliczeniu przepisów zmienianych art. 124c ust. 2 i ust. 2 i 3 w art. 131. Zaproponowana zmiana wynika z przesunięciu terminu zniesienia KNB i likwidacji GINB i konieczności sprawowania nadzoru bankowego przez te podmioty tylko do 2013 r. Dodanie art. 124c ust. 2 i ust. 2 i 3 w art. 131 ma celu poprawienie błędów w tekście ustawy polegających na pominięciu tych przepisów w nowelizacji Prawa bankowego, dokonanej przez ustawę o nadzorze nad rynkiem finansowym. Konsekwencją tej zmiany jest uchylenie art. 2 pkt 2 ustawy z dnia 26 stycznia 2007 r. o zmianie ustawy – Prawo bankowe (art. 13 pkt 1 projektu ustawy).

pkt 5, 6,7,9,10,11 i 13

Zmiany polegające na nadaniu nowego brzmienia przepisów zawartych w wymienionych punktach wynikają z proponowanego w projekcie ustawy przesunięcia określonych w tych przepisach terminów zniesienia KNB i likwidacji GINB oraz przejęcia wykonywania zadań należących dotychczas do KNB przez KNF - odpowiednio z dnia 31 grudnia 2007 r. i 1 stycznia 2008 r. na 31 grudnia 2012 r. i 1 stycznia 2013 r. Uzasadnienie do przesunięcia tych terminów zawarte jest w Części ogólnej Uzasadnienia.

pkt 8

W obowiązującym stanie prawnym art. 72 ust. 2 ustawy stanowi, że Prezes Rady Ministrów, w porozumieniu z Prezesem Narodowego Banku Polskiego, ustali przeznaczenie, po dniu 31 grudnia 2007 r., mienia służącego do wykonywania zadań przez Generalny Inspektorat Nadzoru Bankowego i Komisję Nadzoru Bankowego. Zmiana brzmienia tego przepisu poza przesunięciem określonego w nim terminu na 31 grudnia 2012 r. polega dodatkowo na doprecyzowaniu, że ustalenie przeznaczenia majątku służącego do wykonywania zadań przez Generalny Inspektorat Nadzoru Bankowego i Komisję Nadzoru Bankowego nastąpi w drodze umowy. Dotychczasowy zapis może bowiem rodzić wątpliwości co do trybu i formuły ustalenia owego przeznaczenia. Należy mieć na uwadze, że mienie, o którym mowa w tym przepisie, to mienie Narodowego Banku Polskiego. Konieczność respektowania niezależności NBP i jego formalnoprawnej odrębności od Skarbu Państwa powoduje, że celowym jest doprecyzowanie, że przeznaczenie części mienia NBP ustalone zostanie w drodze umowy pomiędzy Prezesem Rady Ministrów a a Prezesem NBP.

pkt 12

Art. 77 ust. 1 ustawy w obowiązującym stanie prawnym formułuje normę generalną, w świetle której Komisja Nadzoru Bankowego działa na podstawie przepisów obowiązujących przed dniem wejścia w życie ustawy o nadzorze nad rynkiem finansowym. Przepis ten jest nielogiczny, gdyż jego stosowanie prowadzi do sytuacji, w której wprowadzenie nowych kompetencji dla Komisji Nadzoru Bankowego po wejściu w życie przepisów ustawy nie jest prawnie skuteczne.

Uchylenie art. 77 ust. 2 podyktowane jest potrzebą ustalenia odmiennego niż dotychczas składu KNB, co znalazło odzwierciedlenie w art. 14 projektu ustawy.

Zmiany brzmienia ust. 3 i 4 w art. 77 wynikają z proponowanego przesunięcia terminów, o którym była mowa w uzasadnieniu do pkt-ów 5, 6,7,9,10,11 i 13.

pkt 14

Zmiana brzmienia art. 81 ust. 1 wynika z proponowanego przesunięcia terminów, o którym była mowa w uzasadnieniu do pkt-ów 5, 6,7,9,10,11 i 13.

Uchylenie ust. 2 w art. 81 podyktowane jest potrzebą usunięcia wątpliwości interpretacyjnych, które wywołuje ten przepis. Stanowi on bowiem, że wymienione w nim przepisy art. 26, art. 33 pkt 3, art. 41 pkt 2 i 3, art. 44 pkt 2, art. 56 pkt 1, art. 59 oraz art. 62 pkt 12 lit. a) ustawy w zakresie dotyczącym Komisji Nadzoru Bankowego stosuje się od dnia 1 stycznia 2008 r. Wspomniane wątpliwości interpretacyjne wynikają z tego, że przepisy te - zgodnie z art. 82 - weszły w życie 14 dni po ogłoszeniu ustawy czyli z dniem 19 września 2006 r. Zmiany wprowadzone przez te przepisy polegają na zastąpieniu w przepisach zmienianych Komisji Nadzoru Bankowego przez Komisję Nadzoru Finansowego. Obowiązujące brzmienie art. 81 ust. 2 jest więc o tyle niezrozumiałe, że przepis ten stanowi, iż wymienione w nim przepisy w zakresie dotyczącym KNB stosuje się od dnia 1 stycznia 2008 r. Tymczasem przepisy te dotyczą KNF, a nie KNB. Rozwiązanie to uznać należy za pomyłkę legislacyjną. W tym stanie rzeczy celowym jest usunięcie tej pomyłki, poprzez uchylenie przepisu art. 82 ust. 2.

Uchylenie ust. 2 w art. 81 uzupełniają zmiany zawarte w art. 2-13 projektu ustawy, dotyczące ustaw, regulujących poszczególne zagadnienia związane z wykonywaniem nadzoru bankowego przez Komisję Nadzoru Bankowego, których przepisy - generalnie rzecz ujmując - w wyniku tych zmian otrzymają brzmienie sprzed dnia wejścia w życie ustawy o nadzorze nad rynkiem finansowym i uwzględniają istnienie KNB jako organu nadzoru bankowego.

pkt 15

Zmiana brzmienia art. 82 pkt 2 wynika z proponowanego przesunięcia terminów, o którym była mowa w uzasadnieniu do pkt-ów 5, 6,7,9,10,11 i 13.

Art. 2

Zmiana brzmienia przepisu art. 20 ust. 1 pkt 2 w ustawie o biegłych rewidentach i ich samorządzie sprowadza się do przywrócenia udziału, w formie opinii, Komisji Nadzoru Bankowego w ustanawianiu norm wykonywania zawodu biegłego przez Krajową Izbę Biegłych Rewidentów.

Art. 3

Zmiana brzmienia art. 38 ust. 10 ustawy o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym jest elementem regulacji dotyczącej Komitetu Stabilności Finansowej. Jak to zostało powiedziane w części ogólnej uzasadnienia oraz w uzasadnieniu do art. 1 pkt 3 projektu ustawy, jednym z celów Komitetu będzie zapewnienie wymiany informacji, w tym także informacji ustawowo chronionych, pomiędzy uczestnikami Komitetu. Zgodnie z dotychczasowym brzmieniem art. 38 ust. 10 ustawy o BFG, informacje dotyczące podmiotów objętych systemem gwarantowania Fundusz może wykorzystywać tylko w celu realizacji zadań określonych w tej ustawie. Ze względu na przywołany wyżej cel powołania Komitetu Stabilności Finansowej konieczne jest uzupełnienie dotychczasowego brzmienia 38 ust. 10 ustawy o BFG o zapis umożliwiający wykorzystywanie tych informacji poprzez ich przekazywanie przez BFG w ramach wykonywania postanowień porozumienia w sprawie tego Komitetu.

Art. 4

pkt 1

Art. 105 ustawy Prawo bankowe koncentruje w ramach swoich przepisów uregulowania normujące dostęp poszczególnych podmiotów do tajemnicy bankowej. Na podstawie przepisów ust. 1 tego artykułu, bank ma obowiązek udzielenia informacji stanowiących tajemnicę bankową podmiotom wymienionym w tych przepisach.

Zmiany w przepisach art. 105 ust. 1 zawarte w art. 4 pkt 1 projektu ustawy mają dwa cele.

Cel pierwszy to uporządkowanie uregulowań dotyczących dostępu do tajemnicy bankowej organów nadzoru bankowego (KNB, inspektorów nadzoru bankowego i osób upoważnionych uchwałą KNB) oraz nadzoru finansowego (KNF). Z uwagi na przesunięcie terminów zniesienia KNB i likwidacji GINB oraz przejęcia wykonywania zadań należących dotychczas do KNB przez KNF, o którym była mowa w uzasadnieniu do pkt-ów 5, 6,7,9,10,11 i 13 w art. 1 projektu ustawy, konieczne jest „rozdzielenie” w ramach art. 105 ust. 1 pkt 1 upoważnienia

do żądania od banku udzielenia informacji stanowiących tajemnicą bankową udzielanego KNB (a także inspektorów nadzoru bankowego i osób upoważnionych uchwałą KNB) i KNF. Dla osiągnięcia tego celu projektowana ustawa przewiduje uregulowanie uprawnień KNB, inspektorów nadzoru bankowego i osób upoważnionych uchwałą KNB w zmienionym art. 105 ust. 1 pkt 2 lit. a. Uprawnienia KNF będą natomiast uregulowane w „nowym” przepisie art. 105 ust. 1 pkt 2 lit. s. Zmiana brzmienia art. 105 ust. 1 pkt 2 lit. a sprowadza się do przywrócenia brzmienia tego przepisu obowiązującego przed wejściem w życie ustawy o nadzorze nad rynkiem finansowym.

Drugim celem zmian w art. 105 ust. 1 pkt 2 ustawy Prawo bankowe, jest zapewnienie dostępu do tajemnicy bankowej właściwej władzy nadzorczej, z którą Komisja Nadzoru Finansowego zawrze porozumienie o współpracy, o którym mowa w art. 131 ust. 2 (w sprawie nadzoru nad działalnością oddziału lub przedstawicielstwa banku zagranicznego w kraju oraz oddziału lub przedstawicielstwa banku krajowego za granicą, w tym zakresie i trybu dokonywania czynności kontrolnych) lub art. 141 f ust. 3 (w sprawie zakresu i tryb wykonywania nadzoru skonsolidowanego nad bankami działającymi w holdingach objętych nadzorem skonsolidowanym) w związku z wykonywaniem przez tę władzę nadzoru skonsolidowanego. Realizację tego celu zapewni zmiana brzmienia przepisu art. 105 ust. 1 pkt 2 lit. q, która zgodnie z projektowaną ustawą ma wejść w życie 1 stycznia 2013 r. (art. 17 projektu ustawy).

pkt 2 lit. a

Zmiana przepisu art. 131 ust. 1 sprowadza się do przywrócenia brzmienia tego przepisu sprzed wejścia w życie ustawy o nadzorze nad rynkiem finansowym. Przepis ten określa organ, którego nadzorowi podlega działalność banków, oddziałów i przedstawicielstw banków zagranicznych, oddziałów i przedstawicielstw instytucji kredytowych. Z uwagi na przesunięcie terminów zniesienia KNB i likwidacji GINB oraz przejęcia wykonywania zadań należących dotychczas do KNB przez KNF, o którym była mowa w uzasadnieniu do pkt-ów 5, 6,7,9,10,11 i 13 w art. 1 projektu ustawy, konieczne jest przywrócenie brzmienia tego przepisu, zgodnie z którym wspomnianym organem nadzoru jest Komisja Nadzoru Bankowego.

pkt 2 lit. b

Uwarunkowania uzasadniające potrzebę powołania Komitetu Stabilności Finansowej omówione zostały w części ogólnej uzasadnienia. Ramy instytucjonalne funkcjonowania Komitetu stworzą przepisy ust. 8 – 11 w art. 131 ustawy Prawo bankowe. Postanowienia tych przepisów tworzą podstawę do zawarcia porozumienia pomiędzy Komisją Nadzoru

Bankowego, Komisją Nadzoru Finansowego, Narodowym Bankiem Polskim, Bankowym Funduszem Gwarancyjnym i ministrem właściwym do spraw instytucji finansowych. W drodze tego porozumienia powstanie Komitet Stabilności Finansowej, którego celem będzie zapewnienie wymiany informacji i koordynacji współpracy pomiędzy jego stronami w realizacji ich celów i zadań ustawowych. Główne założenie działalności Komitetu to przede wszystkim współdziałanie w zakresie wzajemnej wymiany informacji – w tym, co niezwykle istotne, także informacji prawnie chronionych oraz koordynacja współpracy pomiędzy stronami porozumienia w realizacji ich celów i zadań ustawowych realizowanych na rzecz wspierania stabilności finansowej. Zgodnie z rozwiązaniami przyjętymi w projekcie ustawy ustawowo regulowany będzie skład Komitetu, natomiast tryb jego działania, podejmowania ustaleń oraz sposób jego obsługi zostaną określone w porozumieniu. Porozumienie powinno również określać sposób i tryb jego zmiany. Zgodnie z projektem, porozumienie określać będzie także warunki i tryb podawania do wiadomości publicznej informacji o jego treści oraz o działaniach Komitetu Stabilności Finansowej, ponieważ zgodnie z proponowanym ust. 11, do treści porozumienia oraz działania Komitetu Stabilności Finansowej nie będą miały zastosowania przepisy o dostępie do informacji publicznej.

Godne podkreślenia w tym momencie jest to, że stworzenie podstaw prawnych dla funkcjonowania Komitetu jest konieczne dla zapewnienia przepływu pomiędzy jego uczestnikami posiadanych przez nich informacji prawnie chronionych. Przepisy regulujące funkcjonowanie organów, które wejdą w skład Komitetu, zawierają unormowania umożliwiające przekazywanie informacji prawnie chronionych, ale tylko w ramach stosunków dwustronnych łączących te organy. Unormowania te stanowią faktyczną blokadę dla przekazywania tego rodzaju informacji poza przypadkami przez nie regulowanymi. Z tych też względów konieczne było ustawowe „posadowienie” Komitetu Stabilności Finansowej i dokonanie odpowiednich zmian i uzupełnień w ustawie o Narodowym Banku Polskim, ustawie o nadzorze nad rynkiem finansowym oraz ustawie o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, w celu usunięcia wspomnianej tu blokady przekazywania na forum Komitetu informacji prawnie chronionych.

W art. 131 ust. 11 ustawy – Prawo bankowe spod działania przepisów o dostępie do informacji publicznej wyłączono zarówno treść porozumienia dotyczącego utworzenia Komitetu Stabilności Finansowej, jak i działalność Komitetu Stabilności Finansowej. Uzasadnieniem dla przedmiotowego wyłączenia jest fakt, że działalność Komitetu będzie dotyczyła sieci bezpieczeństwa finansowego, koordynacji działań zapobiegających wystąpieniu kryzysu finansowego, a także opracowywania rozwiązań konkretnych

problemów związanych z siecią bezpieczeństwa finansowego.

Art. 5

Zmiany w ustawie o Narodowym Banku Polskim mają na celu wprowadzenie regulacji tworzących podstawy prawne dla udostępniania przez NBP danych zawierających informacje podlegające ochronie na podstawie przepisów tej ustawy (ustawy o NBP) jak i innych przepisów, w tym informacji chronionych tajemnicą bankową.

pkt 1

W obowiązującym stanie prawnym przepis ust. 5 w art. 23 formułuje zasadę generalną zapewniającą ochronę prawną danym indywidualnym pozyskiwanym przez NBP, o których mowa w ust. 2, 2a i 3 tego artykułu. Zmiana brzmienia tego przepisu sprowadza się do uzupełnienia dotychczasowej treści tego przepisu o zastrzeżenie odstępstw od sformułowanej w nim zasady generalnej, zawartych w ustępach 6-8.

pkt 2

Przepisy ust. 8 i 9 w art. 23 ustawy o NBP tworzyć będą wspomnianą wyżej podstawę prawną dla udostępniania przez NBP Komitetowi Stabilności Finansowej danych zawierających informacje podlegające ochronie prawnej. Ust. 8 upoważniać będzie NBP do udostępniania danych chronionych na podstawie ust. 5, natomiast ust. 9 do udostępniania danych zawierających informacje objęte ochroną na podstawie odrębnych ustaw, w tym także tajemnicy bankowej chronionej na podstawie ustawy - Prawo bankowe.

Art. 6

Zmiana w art. 6 ust. 1 ustawy o Krajowym Rejestrze Karnym polega na uzupełnieniu listy podmiotów, którym przysługuje prawo do uzyskania informacji o osobach, których dane osobowe zgromadzone zostały w Rejestrze, o Przewodniczącą Komisji Nadzoru Bankowego lub upoważnionego przez niego przedstawiciela. W obowiązującym stanie prawnym na podstawie art. 6 ust. 1 pkt 7b tej ustawy prawo to przysługuje Przewodniczącemu Komisji Nadzoru Finansowego lub upoważnionemu przez niego przedstawicielowi.

Art. 7

Zawarte w art. 7 projektowanej ustawy zmiany w przepisach ustawy o przeciwdziałaniu wprowadzaniu do obrotu finansowego wartości majątkowych pochodzących z nielegalnych lub nieujawnionych źródeł oraz o przeciwdziałaniu finansowaniu terroryzmu wynikają z przesunięcia terminów zniesienia KNB i likwidacji GINB oraz przejęcia wykonywania zadań należących dotychczas do KNB przez KNF, o którym była mowa w uzasadnieniu do pkt-ów 5, 6,7,9,10,11 i 13 w art. 1. Podobnie jak to miało miejsce w zmianach do art. 105 ust 1 pkt 2

ustawy - Prawo bankowe konieczne jest uporządkowanie uregulowań dotyczących obowiązków organów nadzoru bankowego (KNB) oraz nadzoru finansowego (KNF) określonych w zmienianych przepisach ustawy o przeciwdziałaniu wprowadzaniu do obrotu finansowego wartości majątkowych pochodzących z nielegalnych lub nieujawnionych źródeł oraz o przeciwdziałaniu finansowaniu terroryzmu. Dlatego też konieczne jest „rozdzielenie” kompetencji tych organów w zakresie:

- kontroli wypełniania przez instytucje obowiązane obowiązków w zakresie przeciwdziałania wprowadzaniu do obrotu finansowego wartości majątkowych pochodzących z nielegalnych lub nieujawnionych źródeł lub przeciwdziałania finansowaniu terroryzmu (zmiany w art. 21 ust. 3) oraz
- udostępniania przez Generalnego Inspektora Informacji Finansowej informacji o transakcjach objętych przepisami ustawy (zmiany w art. 33 ust. 2) .

Art. 8

Zmiana w ustawie o gromadzeniu, przetwarzaniu i przekazywaniu informacji kryminalnych zawarta w art. 8 polega na uzupełnieniu listy podmiotów zobowiązanych do przekazywania informacji kryminalnych do Krajowego Centrum Informacji o Komisję Nadzoru Bankowego.

Art. 9

Zawarte w art. 9 projektu ustawy zmiany w przepisach ustawy o indywidualnych kontaktach emerytalnych wynikają z przesunięcia terminów zniesienia KNB i likwidacji GINB oraz przejścia wykonywania zadań należących dotychczas do KNB przez KNF, o którym była mowa w uzasadnieniu do pkt-ów 5, 6,7,9,10,11 i 13 w art. 1. W związku z tym przesunięciem niezbędne jest wprowadzenie zmian w przepisach przywołanej tu ustawy polegających na:

- uzupełnieniu (w art. 2 pkt 16) zakresu podmiotowego definicji pojęcia „organ nadzoru” o Komisję Nadzoru Bankowego,
- zmianę brzmienia przepisów art. 16 i art. 17 ust. 1 w ten sposób, że wyrazy „organ nadzoru” zastąpione zostaną wyrazami „organy nadzoru” użytymi we właściwym przypadku.

Art. 10

Zmiana w ustawie o funduszach inwestycyjnych zawarta w art. 10 ma charakter porządkowy. W obowiązującym stanie prawnym w tytule działu X tej ustawy jest mowa o nadzorze Komisji Papierów Wartościowych i Giełd, zniesionej na podstawie art. 65 pkt 1 ustawy o nadzorze nad rynkiem finansowym.

Art. 11

Obszerne objętościowo zmiany w przepisach ustawy o nadzorze uzupełniającym nad instytucjami kredytowymi, zakładami ubezpieczeń i firmami inwestycyjnymi wchodzącymi w skład konglomeratu finansowego wynikają z przesunięcia terminów zniesienia KNB i likwidacji GINB oraz przejęcia wykonywania zadań należących dotychczas do KNB przez KNF, o którym była mowa w uzasadnieniu do pkt-ów 5, 6,7,9,10,11 i 13 w art. 1. W związku z tym przesunięciem w pierwszej kolejności niezbędne jest zastąpienie pojęcia „krajowy organ nadzoru” (którym posługuje się w obowiązującym stanie prawnym zmieniana ustawa) pojęciem „krajowe organy nadzoru”. Pojęcie to zdefiniowane jest w „słowniczku” zmienianej ustawy w jej art. 3 pkt 7 (art. 11 pkt 2 lit. a projektu ustawy) i - po zmianie - swym zakresem podmiotowym obejmie Komisję Nadzoru Finansowego i Komisję Nadzoru Bankowego.

Konsekwencją tej zmiany są:

- ustalenie nowego brzmienia poszczególnych przepisów ustawy zmienianej, które w obowiązującym stanie prawnym posługują się pojęciem „krajowy organ nadzoru”, poprzez zastąpienie tego pojęcia przez pojęcie „krajowe organy nadzoru” w celu przywrócenia brzmienia zmienianych przepisów obowiązującego przed wejściem w życie ustawy o nadzorze nad rynkiem finansowym,
- dodanie szeregu nowych przepisów do ustawy zmienianej, posługujących się pojęciem „krajowe organy nadzoru” w celu przywrócenia obowiązującego rozwiązania zawartych w przepisach uchylonych przez ustawę o nadzorze nad rynkiem finansowym
- nadanie nowego brzmienia lub dodanie nowych przepisów odnoszących się do kompetencji krajowego organu nadzoru w celu przywrócenia obowiązującego rozwiązania zawartych w przepisach zmienionych lub uchylonych przez ustawę o nadzorze nad rynkiem finansowym.

Art.12

Zawarte w art. 12 zmiany w przepisach ustawy o nadzorze nad rynkiem kapitałowym polegają na przywróceniu brzmienia przepisów obowiązujących przed wejściem w życie ustawy o nadzorze nad rynkiem finansowym. Zmiany te podobnie jak szereg zmian w innych ustawach wynikają z przesunięcia terminów zniesienia KNB i likwidacji GINB oraz przejęcia wykonywania zadań należących dotychczas do KNB przez KNF, o którym była mowa w uzasadnieniu do pkt-ów 5, 6,7,9,10,11 i 13 w art. 1.

Art. 13

Uchylenie pkt 2 w art.2 ustawy z dnia 26 stycznia 2007r. o zmianie ustawy – Prawo bankowe (który przewidywał zmianę art.33 pkt 10 ustawy o nadzorze nad rynkiem finansowym) jest

konieczne ze względu na art.1 pkt 4 projektu, który również przewiduje nadanie nowego brzmienia art.33 pkt 10 ustawy o nadzorze nad rynkiem finansowym. Proponowane w projekcie (art.1 pkt 4) nowe brzmienie art.33 pkt 10 ustawy o nadzorze nad rynkiem finansowym zawiera pełne wyliczenie przepisów Prawa bankowego, których zmiana, związana z projektowanym zniesieniem KNB, ma wejść w życie 1 stycznia 2013 r.

Art. 14

W związku z przesunięciem terminu zniesienia KNB i likwidacji GINB na dzień 31 grudnia 2012 r konieczne jest dostosowanie jej składu do powiązań organizacyjnych z NBP. Zasadne zatem jest, aby do końca 2012 r. Przewodniczącym KNB był Prezes NBP lub wyznaczony Wiceprezes NBP, natomiast Przewodniczącym KNF był jej członkiem.

W okresie prac rządowych nad projektem ustawy o zmianie ustawy o nadzorze nad rynkiem finansowym oraz niektórych innych ustaw, zawartym następnie w druku Sejmu V kadencji nr 2061, projekt ten był przedmiotem uzgodnień wewnątrzresortowych w Ministerstwie Finansów i uzgodnień międzyresortowych, a także podlegał konsultacjom z zainteresowanymi krajowymi instytucjami finansowymi oraz środowiskiem bankowym.

Znacząca część uwag zgłoszonych w toku uzgodnień i konsultacji została uwzględniona, co znajduje odzwierciedlenie w treści przedkładanego projektu. Co do zasady nie zostały uwzględnione takie uwagi, których przyjęcie prowadziłoby do zmiany założeń i koncepcji projektowanej ustawy.

Zgodnie z decyzją Rady 98/415/WE z dnia 29 czerwca 1998 r. w sprawie konsultacji Europejskiego Banku Centralnego (EBC) udzielanych władzom krajowym w sprawie projektów przepisów prawnych, projekt ustawy, wówczas jako projekt rządowy, został skierowany do zaopiniowania przez EBC. EBC w dniu 9 października 2007 r. wydał opinię w przedmiotowej sprawie (treść opinii w załączeniu).

Wejście w życie projektowanej ustawy wpłynie pośrednio na budżet państwa. Przewiduje się zwiększenie rocznych wydatków z budżetu państwa z tytułu wynagrodzenia Zastępcy Przewodniczącego KNF w wysokości około 360 tys. zł. Wydatki te będą pokryte wyłącznie z wpłat podmiotów nadzorowanych. Podkreślenia wymaga, iż projekt ustawy nie pociąga za sobą de facto obciążenia strony wydatkowej budżetu państwa, ponieważ koszty nadzoru pokrywane są z wpłat podmiotów nadzorowanych.

Wejście w życie projektu nie spowoduje skutków społecznych ani gospodarczych.

Projekt ustawy jest zgodny z prawem Unii Europejskiej.

EUROPEJSKI BANK CENTRALNY
EUROSYSTEM

OPINIA EUROPEJSKIEGO BANKU CENTRALNEGO

z dnia 9 października 2007 r.

wydana na wniosek Ministra Finansów Rzeczypospolitej Polskiej
w sprawie projektu ustawy o zmianie ustawy o nadzorze nad rynkiem finansowym

(CON/2007/31)

Wprowadzenie i podstawa prawna

W dniu 16 sierpnia 2007 r. Europejski Bank Centralny (EBC) otrzymał wniosek Ministra Finansów Rzeczypospolitej Polskiej o wydanie opinii w sprawie projektu ustawy o zmianie ustawy z dnia 21 czerwca 2006 r. o nadzorze nad rynkiem finansowym¹. W dniu 23 sierpnia 2007 r. EBC otrzymał zmienioną wersję ustawy o zmianie ustawy o nadzorze nad rynkiem finansowym (zwanej dalej „projektowaną ustawą”).

Kompetencja EBC do wydania opinii wynika z art. 105 ust. 4 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską oraz trzeciego i szóstego tiret art. 2 ust. 1 decyzji Rady 98/415/WE z dnia 29 czerwca 1998 r. w sprawie konsultacji Europejskiego Banku Centralnego udzielanych władzom krajowym w sprawie projektów przepisów prawnych², z uwagi na to, że projektowana ustawa dotyczy Narodowego Banku Polskiego (NBP) oraz zasad odnoszących się do instytucji finansowych w zakresie, w jakim wywierają one istotny wpływ na stabilność instytucji i rynków finansowych. Rada Prezesów wydała niniejszą opinię zgodnie ze zdaniem pierwszym art. 17 ust. 5 Regulaminu Europejskiego Banku Centralnego.

1. Cel projektowanej ustawy

1.1 Projektowana ustawa modyfikuje niektóre elementy reformy systemu nadzoru, jaka zainicjowana została we wrześniu 2006 r. i miała zostać zakończona w dniu 1 stycznia 2008 r. Przed rozpoczęciem reformy nadzór nad rynkiem finansowym wykonywany był przez sektorowe organy nadzoru, w tym w zakresie sektora bankowego przez Komisję Nadzoru Bankowego³ działającą pod przewodnictwem Prezesa NBP i wspieraną przez Generalny Inspektorat Nadzoru Bankowego (wyspecjalizowany pion

¹ Dz.U. z dnia 4 września 2006 r. Nr 157, poz. 1119 ze zm. (dalej „ustawa o nadzorze nad rynkiem finansowym”).

² Dz.U. L z 189 z 3.7.1998, str. 42.

³ Skład Komisji Nadzoru Bankowego do dnia 19 września 2006 r. był następujący: i) Prezes NBP jako Przewodniczący; ii) Minister Finansów lub jego przedstawiciel jako zastępca Przewodniczącego; iii) kolejny przedstawiciel Ministra Finansów; iv) przedstawiciel Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej; v) Prezes Zarządu Bankowego Funduszu Gwarancyjnego; vi) Przewodniczący Komisji Papierów Wartościowych i Giełd lub jego zastępca oraz vii) Generalny Inspektor Nadzoru Bankowego (art. 26 ust. 1 ustawy o Narodowym Banku Polskim z dnia 29 sierpnia 1997 r. (tekst jednolity: Dz.U z dnia 1 kwietnia 2005 Nr 1, poz. 2, ze zm.; dalej „Statut NBP”).

nadzorczy w ramach NBP)⁴. W wyniku reformy utworzono pojedynczy skonsolidowany organ nadzoru pod nazwą Komisja Nadzoru Finansowego (KNF)⁵, przejmujący stopniowo kompetencje nadzorcze w odniesieniu do wszystkich segmentów rynku finansowego⁶. Jako jeden z rezultatów tego procesu, planowane jest rozwiązanie Komisji Nadzoru Bankowego z dniem 31 grudnia 2007 r., w rezultacie czego wykonywane przez nią kompetencje nadzorcze mają zostać przejęte przez KNF⁷. Jednocześnie pracownicy NBP zatrudnieni w Generalnym Inspektoracie Nadzoru Bankowego mają zostać przeniesieni do urzędu KNF⁸. W okresie przejściowym od dnia 19 września 2006 r. do dnia 31 grudnia 2007 r. Przewodniczący KNF przejął przy tym od Prezesa NBP stanowisko Przewodniczącego Komisji Nadzoru Bankowego⁹.

1.2 Projektowana ustawa modyfikuje system organów nadzoru w następujący sposób¹⁰:

- i) do dnia 1 stycznia 2013 r. zostanie opóźnione planowane przekazanie nadzoru nad sektorem bankowym przez Komisję Nadzoru Bankowego na rzecz KNF¹¹. Natomiast w okresie przejściowym od dnia wejścia w życie projektowanej ustawy¹² do dnia 31 grudnia 2012 r.:
 - i) Prezes NBP będzie ponownie zajmował stanowisko Przewodniczącego Komisji Nadzoru Bankowego¹³; oraz ii) Generalny Inspektorat Nadzoru Bankowego pozostanie w strukturach NBP i nadal będzie wspierać funkcjonowanie Komisji Nadzoru Bankowego¹⁴;
- ii) w dniu wejścia w życie projektowanej ustawy skład KNF zostanie zmieniony poprzez włączenie do niej trzech Zastępców Przewodniczącego, powoływanych i odwoływanych przez Prezesa Rady Ministrów odpowiednio na wniosek Prezesa NBP, Ministra Finansów oraz

4 Art. 25 ust. 1 oraz art. 29 Statutu NBP.

5 Obecny skład KNF jest następujący: i) Przewodniczący KNF, powoływany przez Prezesa Rady Ministrów na 5-letnią kadencję; ii) dwóch Zastępców Przewodniczącego, powoływanych i odwoływanych przez Prezesa Rady Ministrów na wniosek Przewodniczącego KNF; iii) minister właściwy do spraw instytucji finansowych albo jego przedstawiciel; iv) minister właściwy do spraw zabezpieczenia społecznego (uczestniczący m.in. w stanowieniu przepisów dotyczących funduszy emerytalnych) albo jego przedstawiciel; v) Prezes NBP albo delegowany przez niego Wiceprezes NBP oraz vi) przedstawiciel Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej (art. 5 oraz 7-9 ustawy o nadzorze nad rynkiem finansowym).

6 KNF została ustanowiona w dniu 19 września 2006 r. i z tą datą przejęła obowiązki nadzorcze w odniesieniu do niebankowych sektorów rynku finansowego (nadzór nad rynkiem kapitałowym oraz nad firmami ubezpieczeniowymi i funduszami emerytalnymi; art. 67 ust. 1 w zw. z art. 65 ust. 1 ustawy o nadzorze nad rynkiem finansowym).

7 Art. 66 oraz art. 67 ust. 2 ustawy o nadzorze nad rynkiem finansowym.

8 Ar. 74 ust. 4 w zw. z art. 75 ust. 2 ustawy o nadzorze nad rynkiem finansowym.

9 Art. 77 ust. 2 ustawy o nadzorze nad rynkiem finansowym. Ustawa przewiduje, że Prezes NBP (albo wyznaczony przez niego Wiceprezes NBP) będzie nadal uczestniczyć w Komisji Nadzoru Bankowego na prawach zwykłego członka.

10 Proponowane zmiany będą miały wpływ m.in. na przepisy Statutu NBP oraz ustawy Prawo bankowe z dnia 29 sierpnia 1997 r. (tekst jednolity: Dz.U z dnia 12 czerwca 2002 r. Nr 72, poz. 665 ze zm., dalej „Prawo bankowe”).

11 Art. 1 pkt 6 projektowanej ustawy, zmieniający art. 67 ust. 2 ustawy o nadzorze nad rynkiem finansowym.

12 Wejście w życie projektowanej ustawy przewidziane jest 14 dni po jej publikacji (art. 17).

13 Art. 14 ust. 1 w zw. z art. 1 ust. 12 projektowanej ustawy, uchylający art. 77 ust. 2 ustawy o nadzorze nad rynkiem finansowym.

14 Art. 1 pkt 5 projektowanej ustawy, zmieniający art. 66 ust. 2 ustawy o nadzorze nad rynkiem finansowym.

Przewodniczącego KNF (obecnie dwóch Zastępców Przewodniczącego KNF jest powoływanych i odwoływanych na wniosek Przewodniczącego KNF)¹⁵; oraz

- iii) na NBP zostanie nałożony obowiązek powołania Komitetu Stabilności Finansowej, działającego na podstawie porozumienia zawartego między NBP, Komisją Nadzoru Bankowego, KNF, Bankowym Funduszem Gwarancyjnym oraz Ministrem Finansów; powołanie Komitetu ma na celu zapewnienie wymiany informacji oraz koordynacji w zakresie zadań ustawowych stron wskazanego porozumienia¹⁶.

2. Wkład banku centralnego w wykonywanie nadzoru ostrożnościowego

2.1 Organizacja systemu nadzoru

EBC rozpatrywał już pierwotną propozycję reformy w 2006 r.¹⁷ W swoich opiniach EBC podkreślał pozytywną ocenę modelu nadzoru ostrożnościowego istniejącego w Polsce do września 2006 r., w ramach którego nadzór nad sektorem bankowym sprawowany był przez Komisję Nadzoru Bankowego działającą pod przewodnictwem Prezesa NBP i przy wsparciu Generalnego Inspektoratu Nadzoru Bankowego. EBC uznawał wskazany model za szczególnie dobrze przystosowany do tego, aby umożliwić NBP przyczynianie się do prowadzenia nadzoru ostrożnościowego nad instytucjami kredytowymi oraz do stabilności systemu finansowego, zgodnie z wymogami wskazywanymi, również w kontekście przygotowań do przystąpienia do strefy euro, przez art. 105 ust. 5 Traktatu¹⁸. Jest to szczególnie istotne na rynku finansowym takim jak polski, gdzie sektor bankowy ma znaczenie dominujące a banki pozostają wiodącymi podmiotami pośrednictwa finansowego¹⁹. EBC wielokrotnie podkreślał kluczową rolę banków centralnych na rynkach finansowych, zaznaczając że ich udział w nadzorze ostrożnościowym jest niezbędny dla zapewnienia odpowiedniego

15 Art. 1 ust. 1-2 projektowanej ustawy zmieniającej art. 5 ust. 1 oraz art. 9 ust. 1 ustawy o nadzorze nad rynkiem finansowym (dla powyższej zmiany nie przewiduje się końcowego terminu obowiązywania). Kandydaci na stanowiska Zastępców Przewodniczącego KNF będą musieli spełnić te same wymogi ustawowe co kandydaci na stanowisko Przewodniczącego KNF. Przewodniczący KNF będzie miał prawo wyrazić opinię na temat kandydatów na Zastępców Przewodniczącego KNF przedstawianych przez Ministra Finansów i Prezesa NBP.

16 Art. 4 ust. 2 lit. b) projektowanej ustawy dodający ust. 8-11 w art. 131 Prawa bankowego. W skład Komitetu Stabilności Finansowej wejdą: i) Prezes NBP albo wyznaczony przez niego Wiceprezes NBP; ii) Generalny Inspektor Nadzoru Bankowego; iii) przedstawiciel Prezesa NBP; iv) minister właściwy do spraw instytucji finansowych albo jego przedstawiciel; v) Przewodniczący KNF; vi) Prezes Zarządu Bankowego Funduszu Gwarancyjnego; oraz vii) przedstawiciel Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej.

17 Opinia EBC z dnia 9 marca 2006 r. CON/2006/15 na wniosek Ministra Finansów Rzeczypospolitej Polskiej w sprawie projektu ustawy o nadzorze nad instytucjami finansowymi (stanowiącej pierwotną wersję ustawy o nadzorze nad rynkiem finansowym). EBC zalecał w szczególności: i) mianowanie przez NBP członków władz organu nadzoru; ii) wprowadzenie wyraźnego obowiązku współpracy i wymiany informacji między NBP a organem nadzoru; oraz iii) udział NBP w kluczowych decyzjach nadzorczych lub w niektórych rodzajach działalności nadzorczej (zob. ustępy 2.3, 2.4, 3.2, 3.3 oraz 3.5 opinii CON/2006/15). EBC miał również okazję ponownie przedstawić swoje stanowisko w sprawie reformy systemu nadzoru w Polsce w opinii CON/2006/39 z dnia 2 sierpnia 2006 r. wydanej na wniosek Marszałka Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej w sprawie projektu ustawy zmieniającej ustawę o Narodowym Banku Polskim.

18 Zob. ustęp 3.1.1 opinii CON/2006/15 oraz ustęp 4.1 opinii CON/2006/39.

19 Zob. ustęp 2.1.4 opinii CON/2006/15; por. Europejski Bank Centralny, „Sektory finansowe krajów przystępujących do UE” (Financial Sectors in the EU Accession Countries), 19 sierpnia 2002 r., str. 172; „Struktura rynku bankowego w nowych krajach członkowskich UE” (Banking structures in the new EU Member States), 31 stycznia 2005 r., str. 38; obie publikacje dostępne na stronach EBC (www.ecb.int).

monitorowania ryzyk powstających w zakresie stabilności finansowej²⁰. EBC przyjmuje zatem z zadowoleniem przepisy projektowanej ustawy, które poprzez przyznanie Prezesowi NBP stanowiska Przewodniczącego Komisji Nadzoru Bankowego wzmacniają udział NBP w wykonywaniu nadzoru nad rynkiem finansowym. Jednocześnie, przepisy projektowanej ustawy utrzymujące członkostwo Prezesa NBP w KNF i przyznające mu prawo desygnowania jednego z Zastępców Przewodniczącego KNF przyczynią się do wzmocnienia koordynacji działań pomiędzy NBP a KNF oraz ułatwią dokonywanie wszechstronnej oceny czynników makroostrożnościowych wpływających na coraz silniej zintegrowany rynek finansowy²¹.

2.2 Zapewnienie stabilnego długookresowego otoczenia nadzorczego

Uzasadnienie projektowanej ustawy wylicza przyczyny proponowanego opóźnienia (do dnia 1 stycznia 2013 r.) w przekazywaniu przez Komisję Nadzoru Bankowego jej uprawnień nadzorczych na rzecz KNF – opóźnienie takie uznawane jest za niezbędne m.in. dlatego, iż: i) należy zapewnić sprawną kontynuację prac nadzorczych związanych z przeniesieniem do prawa polskiego dyrektyw o wymogach kapitałowych²²; oraz ii) należy ograniczyć ryzyko operacyjne powstające w związku z przeprowadzaną reformą nadzoru, w szczególności zapewniając zachowanie doświadczeń wypracowanych przez pracowników nadzoru bankowego zatrudnionych przez NBP²³. Powyższe uwagi organu konsultującego odzwierciedlają zastrzeżenia EBC zgłaszane we wcześniej wydanych opiniach²⁴. Należy zatem ponownie podkreślić, że przeprowadzana reforma nadzorcza powinna zapewnić nieprzerwaną kontynuację uczestnictwa NBP w wykonywaniu nadzoru ostrożnościowego, jak również ciągłość doświadczeń nadzorczych wypracowanych przez pracowników NBP. Jak zostało to już wskazane przez EBC w odniesieniu do państw członkowskich przygotowujących się do wprowadzenia euro, ważnym wkładem instytucjonalnym banków centralnych jest niezależność,

20 Zob. np. ustęp 6 opinii EBC CON/2003/23 z dnia 24 października 2003 r. na wniosek Ministerstwa Finansów Holandii w sprawie projektu ustawy w sprawie przepisów dotyczących połączenia De Nederlandsche Bank oraz Fundacji do spraw Urzędowego Nadzoru Emerytalnego i Ubezpieczeniowego; ustęp 4 opinii EBC CON/2001/10 z dnia 25 maja 2001 r. na wniosek austriackiego Ministerstwa Finansów w sprawie projektu ustawy federalnej o ustanowieniu i organizacji urzędu nadzoru nad rynkiem finansowym (tytuł opinii skrócony); ustęp 2.1.2 opinii CON/2006/15.

21 Zob. np. ustęp 5 opinii EBC CON/2004/16 z dnia 11 maja 2004 r. na wniosek włoskiego Ministerstwa Spraw Gospodarczych i Finansów w sprawie projektowanej ustawy o ochronie oszczędności. Zob. również ustęp 2.1.3 opinii CON/2006/15.

22 Rozdział 2 uzasadnienia projektowanej ustawy. „Dyrektywy o wymogach kapitałowych” to dyrektywa 2006/48/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 14 czerwca 2006 r. w sprawie podejmowania i prowadzenia działalności przez instytucje kredytowe (wersja preredagowana) (Dz.U. L 177 z 30.6.2006, str. 1; dyrektywa zmieniona ostatnio dyrektywą 2007/44/WE (Dz.U. 247 z 21.9.2007, str.1) oraz dyrektywą 2006/49/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 14 czerwca 2006 r. w sprawie adekwatności kapitałowej firm inwestycyjnych i instytucji kredytowych (wersja preredagowana) (Dz.U. L 177 z 30.6.2006, str. 201). Dyrektywy o wymogach kapitałowych zostały wdrożone w Polsce ustawą z dnia 26 stycznia 2007 r. o zmianie ustawy Prawo bankowe (Dz.U. z dnia 9 marca 2007 r. Nr 42, poz. 272), jak również w drodze odpowiednich uchwał Komisji Nadzoru Bankowego (nr 1-6/2007 z dnia 13 marca 2007 r.).

23 Rozdział 3 uzasadnienia projektowanej ustawy.

24 EBC wskazywał na ryzyko związane z zakłóceniem długookresowych prac nadzorczych dotyczących wprowadzenia dyrektyw o wymogach kapitałowych, podkreślając jednocześnie konieczność zapewnienia ciągłości doświadczeń nadzorczych jakimi dysponują pracownicy NBP zatrudnieni w Generalnym Inspektoracie Nadzoru Bankowego (zob. ustępy 6.1 oraz 6.3 opinii CON/2006/1 oraz ustęp 2.2 opinii CON/2006/39).

wiarygodność oraz doświadczenie, jakie są one w stanie wnieść do monitorowania stabilności finansowej²⁵.

2.3 Biorąc powyższe pod uwagę należy uznać, iż przepisy projektowanej ustawy dotyczące przekazania kompetencji Komisji Nadzoru Bankowego na rzecz KNF z dniem 1 stycznia 2013 r. oraz jednoczesnego przeniesienia zatrudnionych w NBP pracowników nadzoru bankowego do urzędu KNF²⁶ mogą nie zapewniać NBP oraz zatrudnianym przez NBP pracownikom nadzoru odpowiednich warunków dla rozwoju wykonywanych przez nich funkcji nadzorczych. Tymczasowe rozwiązania przewidywane przez projektowaną ustawę przyczyniają się bowiem wprawdzie do ograniczenia wskazanych powyżej ryzyk krótko- i średnioterminowych, mogą one jednak nie gwarantować utrzymania stabilnego środowiska nadzorczego w długim okresie. Istotną przesłanką dla efektywnego i racjonalnego ekonomicznie systemu nadzoru jest jego zdolność do wytwarzania relacji zaufania pomiędzy organem nadzoru a uczestnikami rynku, w tym zwłaszcza umożliwienie uczestnikom rynku działania w oparciu o założenie, iż organ nadzoru dysponuje odpowiednim doświadczeniem i wiedzą. Jakakolwiek reforma systemu nadzoru powinna zmierzać do stworzenia długookresowych, kompleksowo uregulowanych warunków działania instytucji nadzorczych, przyczyniających się do stworzenia stabilnego klimatu ekonomicznego.

2.4 Niniejsza opinia odnosi się do ostatniej przedstawionej wersji projektowanej ustawy, przy czym EBC zakłada, iż nie jest to być może ostateczna propozycja legislacyjna dotycząca reformy nadzorczej. W przypadku przedstawienia nowych propozycji legislacyjnych stanowiących „projekty przepisów prawnych” w rozumieniu decyzji 98/415/WE należy przeprowadzić odpowiednią konsultację z EBC; EBC jest gotów przedstawić swoje uwagi w tym zakresie. Zapewnienie wykonania obowiązku konsultacji z EBC jest istotne zwłaszcza w przypadku, gdy projektowane przepisy dokonują fundamentalnej modyfikacji przepisów prawnych w zakresie zainteresowania EBC²⁷.

2.5 *Nadzór i nadzór systemowy nad infrastrukturą płatności i rozrachunku*

Projektowana ustawa usuwa usterkę legislacyjną występującą w przepisach prawa polskiego dokonujących wdrożenia dyrektywy 98/26/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 19 maja 1998 r. w sprawie ostateczności rozrachunku w systemach płatności i rozrachunku papierów wartościowych²⁸ – usterka ta polegała na tym, iż wskazane przepisy prawa polskiego odwoływały się

25 Zob. ustęp 7 opinii EBC CON/2004/31 z 22 września 2004 r. na wniosek Narodną banka Slovenska w sprawie projektowanej ustawy o nadzorze nad rynkiem finansowym oraz zmian do niektórych ustaw.

26 Pracownicy NBP zatrudnieni w Generalnym Inspektoracie Nadzoru Bankowego zostaną przeniesieni do urzędu KNF z dniem 1 stycznia 2013 r., przy czym ich umowy o pracę wygasną w terminie sześciu miesięcy po tej dacie, o ile nie otrzymają oni propozycji nowych warunków zatrudnienia, które zaakceptują (art. 1 ust. 9-10 projektowanej ustawy zmieniającej art. 74 ust. 4 oraz art. 75 ust. 2 ustawy o nadzorze nad rynkiem finansowym).

27 Zob. ustęp 3 opinii CON/2004/16.

28 Dz.U. L 166 z 11.6.1998, str. 45. Dyrektywa została przeniesiona do prawa polskiego za pomocą przepisów ustawy z dnia 24 sierpnia 2001 r. o ostateczności rozrachunku w systemach płatności i systemach rozrachunku papierów wartościowych oraz zasadach nadzoru nad tymi systemami (Dz.U. z dnia 25 października 2001 r. Nr 123, poz. 1351, ze zm., dalej „ustawa o ostateczności rozrachunku”).

do zlikwidowanego obecnie sektorowego organu nadzoru nad rynkiem papierów wartościowych jako do organu zajmującego się nadzorem nad systemami rozrachunku papierów wartościowych. Projektowana ustawa koryguje wskazane odwołania zawarte w przepisach prawa polskiego w ten sposób, iż w miejsce nazwy zlikwidowanego organu wprowadza się nazwę KNF; nie proponuje się przy tym żadnych dalej idących zmian aktualnie obowiązujących przepisów²⁹. EBC z zadowoleniem przyjmuje wprowadzoną korektę legislacyjną, zauważając jednocześnie, iż ponowna konsultacja z EBC będzie niezbędna w przypadku przedstawienia jakichkolwiek dalszych propozycji legislacyjnych pozostających w obszarze jego kompetencji. Powyższe ma w szczególności zastosowanie w odniesieniu do projektowanych przepisów dotyczących nadzoru i nadzoru systemowego (*oversight*) nad infrastrukturą rynkową³⁰.

3. Ustanowienie Komitetu Stabilności Finansowej

- 3.1 EBC przyjmuje z zadowoleniem przepisy projektowanej ustawy, na podstawie których NBP ustanowi Komitet Stabilności Finansowej³¹. Uzasadnienie projektowanej ustawy wskazuje, iż ustanowienie Komitetu jest niezbędne w związku z budowaniem ram instytucjonalnych dla zapobiegania kryzysom finansowym, opracowywania prognoz w tym zakresie oraz zarządzania sytuacjami kryzysowymi. EBC wyraża poparcie dla takiej inicjatywy ustawodawczej. EBC zaleca jednakże, aby bardziej precyzyjnie sformułować ramy prawne dla działania Komitetu, tak aby skuteczność wykonywanych przez niego zadań koordynacyjnych nie doznawała ograniczeń wynikających z niewystarczająco dokładnego określenia roli Komitetu oraz ról organów w nim uczestniczących³². W szczególności niezbędne jest precyzyjne wskazanie, że zadania nałożone na Komitet wykonywane są bez uszczerbku dla niezależności NBP w zakresie jego działań jako banku centralnego. Ponadto Statut NBP powinien zawierać wyraźne potwierdzenie odpowiedzialności NBP za przyczynianie się do stabilności finansowej poprzez monitorowanie i ocenianie całego systemu

29 Art. 1 ust. 15 projektowanej ustawy zmienia art. 82 ust. 2 ustawy o nadzorze nad rynkiem finansowym w ten sposób, iż usuwa on odniesienie do ustawy o ostateczności rozrachunku z listy przepisów prawa jakie podlegają zmianie w dacie rozwiązania Komisji Nadzoru Bankowego. Wobec powyższego dzień wejścia w życie projektowanej ustawy będzie dniem, w którym wejdą w życie odpowiednie zmiany ustawy o ostateczności rozrachunku.

30 Zob. tiret piąte art. 2 ust. 1 decyzji Rady 98/415/WE, wymagający konsultowania z EBC projektowanych przepisów prawnych dotyczących „systemów płatności i rozliczeń”. Art. 1 ust. 2 decyzji 98/415/WE stwierdza, że termin „projektowane przepisy prawne” nie obejmuje „projektowanych przepisów, których wyłącznym celem jest wdrożenie dyrektyw wspólnotowych do prawa państw członkowskich”. W maju 2007 r. przedłożono Sejmowi projekt przepisów prawnych zmieniających ustawę o ostateczności rozrachunku, proponujących m.in. modyfikację ustawowej definicji „systemu” oraz zakresu uprawnień Prezesa NBP w zakresie nadzoru nad infrastrukturą płatniczą i rozliczeniową (zob. art. 13 ustawy o zmianie ustawy o obrocie instrumentami finansowymi oraz niektórych innych ustaw, przedstawionej Sejmowi przez Radę Ministrów w dniu 23 maja 2007 r. (druk sejmowy nr 1789)). Proces legislacyjny dotyczący wskazanego projektu nie jest obecnie kontynuowany.

31 Art. 4 ust. 2 lit. b) projektowanej ustawy dodający ust. 8-11 w art. 131 Prawa bankowego. Zob. też ustęp 3.4 opinii CON/2006/15.

32 Zob. ustęp 11 opinii CON/2002/13 z dnia 24 kwietnia 2002 r. na wniosek Ministra Finansów Belgii w sprawie projektu ustawy o nadzorze ostrożnościowym na sektorze finansowym oraz usługami finansowymi.

finansowego, rozumiane jako funkcja odrębna od wykonywania nadzoru indywidualnego oraz funkcji regulacyjnych³³.

- 3.2 Niezależnie od powyższego, skład Komitetu powinien być ustalony w taki sposób, aby każdy z jego członków mógł wносить wkład wynikający z wykonywanych przez siebie kompetencji nadzorczych; powinno się zwłaszcza uzgodnić listę członków Komitetu z listą organów zawierających porozumienie w sprawie jego ustanowienia³⁴. Jednocześnie zadania Komitetu powinny być określone w sposób bardziej precyzyjny³⁵. Wreszcie proponowane obecnie przepisy dotyczące wymiany informacji w ramach Komitetu³⁶ powinny zostać uzupełnione odpowiednimi standardami w zakresie ujawniania informacji, zgodnymi z przepisami prawa wspólnotowego dotyczącymi wymiany informacji nadzorczych i statystycznych³⁷, jak również ze Statutem NBP³⁸. Wskazane przepisy dotyczące wymiany informacji w ramach Komitetu powinny jednocześnie zapewniać prawidłowe wykonywanie odpowiednich porozumień zawartych w tym zakresie na poziomie wspólnotowym przez właściwe polskie władze.

33 Zob. ust. 2.2 opinii CON/2006/15 oraz ustęp 4.2 opinii CON/2006/39.

34 W szczególności, Komisja Nadzoru Bankowego jest jedną ze stron porozumienia ustanawiającego Komitet, jakkolwiek jej reprezentacja w ramach Komitetu nie jest wyraźnie określona (uczestnictwo Prezesa NBP w Komitecie nie jest w sposób wyraźny powiązane z zajmowanym przez niego stanowiskiem Przewodniczącego Komisji Nadzoru Bankowego (ust. 8-9 dodane w art. 131 Prawa bankowego przez art. 4 ust. 2 lit. b) projektowanej ustawy)).

35 Art. 131 ust. 8 Prawa bankowego dodany przez art. 4 ust. 2 lit. b) projektowanej ustawy określa zadania Komitetu Stabilności Finansowej jako ograniczone do funkcji koordynacyjnych i związanych z wymianą informacji. Art. 131 ust. 11 pkt 1) Prawa bankowego dodany przez art. 4 ust. 2 lit. b) projektowanej ustawy przewiduje jednak, iż Komitet Stabilności Finansowej może „podejmować ustalenia” w zakresie wykonywania zadań organów ustanawiających Komitet. Ponadto uzasadnienie projektowanej ustawy wydaje się przewidywać przyznanie Komitetowi aktywnej roli w zakresie „zarządzania” kryzysami finansowymi.

36 Zob. art. 1 ust. 3 projektowanej ustawy dodający ust. 5 w art. 17 ustawy o nadzorze nad rynkiem finansowym (ujawnianie informacji przez KNF); art. 3 projektowanej ustawy zmieniający art. 38 ust. 10 ustawy z dnia 14 grudnia 1994 r. o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym (tekst jednolity: Dz.U. z 19 kwietnia 2007 r. Nr 70, poz. 474) (ujawnianie danych przez Bankowy Fundusz Gwarancyjny) oraz art. 5 ust. 2 projektowanej ustawy dodający ust. 8-9 w art. 23 Statutu NBP (ujawnianie danych przez NBP).

37 Zob. w szczególności, art. 44-52 dyrektywy 2006/48/WE; art. 13 Rozporządzenia Rady (WE) nr 322/97 z dnia 17 lutego 1997 r. w sprawie statystyk Wspólnoty (Dz.U. L 52 z 22.2.1997, str. 1; rozporządzenie zmienione ostatnio rozporządzeniem (WE) Nr 1882/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady; Dz.U. L 284 z 31.10.2003, str. 1); art. 8 ust. 1-3 rozporządzenia Rady (WE) nr 2533/98 z dnia 23 listopada 1998 r. dotyczącego zbierania informacji statystycznych przez Europejski Bank Centralny (Dz.U. L 318 z 27.11.1998, str. 8) oraz art. 3 rozporządzenia Rady (Euratom, EWG) nr 1588/90 z dnia 11 czerwca 1990 r. w sprawie przekazywania do Urzędu Statystycznego Wspólnot Europejskich danych będących przedmiotem poufności informacji statystycznych (Dz.U. L 151 z 15.6.1990, str. 1; rozporządzenie zmienione ostatnio rozporządzeniem (WE) nr 1882/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L 284 z 31.10.2003, str. 1).

38 Zob. art. 23 ust. 6-7 Statutu NBP.

Niniejsza opinia zostanie opublikowana na stronie internetowej EBC.

Sporządzono we Frankfurcie nad Menem, w dniu 9 października 2007 r.

[podpis]

Wiceprezes EBC

Lucas D. PAPADEMOS